

မိုးဝင်း

မိုးဝင်းပြန်

မိုးစက်ပိုင် ပေးစာပြန်စာ

စိစဉ်သူ - ဦးအောင်စိုး (မော်လမြိုင်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၉၈၀၃၁၂

အမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် -

ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)

အမှတ်(၆၃)၊ သြဘာလမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

အတွင်းနှင့်အမူပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်သံပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။

ကွန်ပျူတာစာစီ - ပြည့်ဖြိုး

အတွင်းဖလှယ် - ကိုပေါက်

မျက်နှာဖုံးဖလှယ်နှင့်ကာလာခွဲ - စိန်နဂါး

စာအုပ်ချုပ် - ကိုစိုးနိုင်နှင့်အဖွဲ့

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ ခု၊ ဧပြီလ။

အုပ်ရေ / တန်ဖိုး - ၅၀၀ အုပ် / ၁၅၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး - **ရန်ကုန်ကြယ်စာပေ**

အမှတ် ၁၇၅(B)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း- ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄၊ ၀၉၇၃၁၂၆၃၇၈

၇၉၅၇၃

မိုးစက်ပိုင်

ပေးစာပြန်စာ / မိုးစက်ပိုင် ။ - ရန်ကုန်

သိန်းမင်းစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။

၁၅၀ - စာ ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီမီ

(၁) ပေးစာပြန်စာ

ဒီကလေးအရာအား

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	မိုးအရေး
တိုင်ရင်သားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	မိုးအရေး
အချစ်အခြာအာဇာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	မိုးအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိပ်နိုး အဆိုပြုငါးမျိုးအား ဆန်းကွင်းကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချစ်ပျက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန်းကွင်းကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ချစ်ပျက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန်းကွင်းကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုရားသို့အမြဲ သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးအည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
 အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး၊
 စည်ကမ်းပြည့်ဝသော ဗီမိကရေစီရပ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

ဇီပွားရေးအည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြေခံဇီပွားရေး
 ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ဈေးကွက်ဇီပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ ဓာတ်တပ်ညာနှင့်တရားမမျှမျှတစွာ ဇီပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော်၏ဇီပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်ပွင့်လင်းအောင် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်ရင်သားပြည်သူတို့၏
 လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

ထူထောင်ရေးအည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်တရား ပြင်ဆင်ရေး၊
 အမျိုးကွဲစပ် စာတိရစ္ဆာန် ပြင်ဆင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်
 အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဟောရည် ပြင်ဆင်ရေး။

မိုးတက်ခိုင်း

ပေးစာပြန်စာ

နိဒါန်း:

BURMESE
CLASSIC
.com

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့ကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ချစ်နေပြီဟု ယူဆ၍ ရနိုင်သောအပြုအမူများကို ကျေးဇူးပြု၍ ဖြေဆိုပါ။

မိန်းကလေးထု၏ကိုယ်စား မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မေးလာခြင်းဖြစ်သည်။ ထပ်ပြောရလျှင် သူတို့ဘာသာသူတို့ သိနိုင်သောကိစ္စကို ယောက်ျားလေးဖြစ်သော ကိုယ့်အား မေးလာခြင်းဖြစ်၏။ အမေးရှိ၍ ဖြေပါမည်။ ယောက်ျားလေးထု၏ကိုယ်စား ဖြေပါမည်။ ရိုက်စစ်မခံရဘဲ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ဖြေခြင်းဖြစ်သည်။ (ကျေးဇူးပြု၍ဖြေပါ) ဟူသော စကားကြောင့် သေသေချာချာ ဖြေပါမည်။

“တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် ခွင့်လွှတ်ပါ” ဟု မပြောချင်ပါ။ ကိုယ့်အကြောင်း

လည်း မဟုတ်ချေ။ မေးလို့ ဖြေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဒီမေးခွန်းက အရပ်
စကားနှင့်ဆိုလျှင် “အာပေးဆေး” ဖြစ်ပါသည်။ အေးဆေးပါပေါ့။ ခုလည်း
အဖြေလွှာကို မျက်စိနှစ်လုံးနှင့် ကြည့်ဖတ်ပါ။ သုံးသပ်ပါ။ အေးအေးဆေးဆေး
သက်သောင့်သက်သာ၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြေလိုက်ပါပြီ။

အကြည့်

အင်း...အကြည့်က စ,ရမည်။ သင့်ကို ကျောင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
အလုပ်ထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေအများကြီး ရှိနေသည့်ကြားကမှ ဂရုတစိုက်
ကြည့်နေလျှင် သင့်ကို ထိုင်နဲ့ စိတ်ဝင်စားနေပြီဟု ယူဆနိုင်ပါသည်။ တစ်ခု
တော့ ထည့်ပြောလိုက်ပါဦးမည်။ ထိုင်နဲ့ဆီမှ သင်သည် ငွေကြေး သို့မဟုတ်
ပစ္စည်းတစ်ခုခု ချေးငှားထားသလားဆိုတာကိုတော့ သတိပြုသင့်သည်။
နားလည်မှုလွဲမှားစိုး၍ သတိပေးရခြင်းသာဖြစ်သည်။

အတူသွားလာဖြစ်တဲ့အခါ

သတိအနည်းငယ်ထားရမည့်အနေအထားဖြစ်သည်။ သင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေသောနေ့နှင့် သင် အတူသွားဖြစ်လာကြသည်ဆိုပါစို့။ သူသည် တစ်ခါတစ်ခါ သင့်ရှေ့က သွားတတ်သလို၊ တစ်ခါတလေမှာလည်း သင့်နောက်က လိုက်တတ်ပါသည်။ မဝံ့မရဲအမူအရာဖြစ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သင့်နောက်က လိုက်လာ၍ သင်၏နောက်ပိုင်းအလှအဆင်၊ ခေါ်တော့မျက်လုံးဖြင့် လိုက်ကြည့်နေသည်ဟု မထင်သင့်။ သင်နှင့်သူ လူထဲသူထဲမှာ ယှဉ်ရပ်ရပြီဆိုလျှင်တော့ သင်၏ညာဘက်မှာပဲ များသောအားဖြင့် နေရာယူလေ့ရှိပါသည်။ အားကိုးခံချင်သောအနေအထားမျိုး။

လူစိုက်တာလေးတွေ

ဒါကလည်း သင့်ကို ချစ်နေပြီဟု သိသာစေနိုင်သော အချက်အလက်များ ဖြစ်သည်။ သင် နှစ်သက်တာ၊ အံ့သြဝမ်းသာဖြစ်စေမှာတွေကို ဖန်တီးပေးတာမျိုးပေါ့။ ဥပမာ... ပန်းကလေးတွေပေးတာ၊ ပို့စကားကလေးတွေပေးတာ၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် အရုပ်ကလေးတွေကို သင် အံ့သြဝမ်းသာအောင် ပေးတတ်သည်။ နောက်ပြီး သီချင်းတိတ်ခွေတို့၊ စီဒီချပ် စသည်တို့ကိုလည်း ပေးလာနိုင်သည်။ စီဒီချပ်ထဲမှာ ဘာတွေပါသည်ကိုတော့ သင် သတိထားပြီး ဖွင့်ကြည့်ရမည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် သင့်ကို စတိတ်ရှိုးလိုက်ပို့တာ၊ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြတာ၊ ဈေးဝယ်လိုက်ပို့တာတွေကလည်း သင် ပျော်ရွှင်အောင် လုပ်ပေးသည့်ကိစ္စတွေသာ ဖြစ်သည်။

ဒါဆိုလျှင်တော့ သင့်ကို ထိုင်နေကြနေသည်မှာ သေချာပြီ။ ကြားဖြတ်ပြောရ
လျှင်တော့ စတိတ်ရှိသွားလျှင် ဘယ်လောက်တန်လက်မှတ်ဝယ်လဲ၊ ရုပ်ရှင်
ကြည့်လျှင်ရော ဘယ်အတန်းက ကြည့်လဲ၊ ရှေ့ပင်းထွက်လျှင်ရော သင့်
အတွက် ပိုက်ဆံဘယ်လောက်သုံးလဲဆိုတာကတော့ သင့်အပေါ်မှာပဲ မူတည်
နေပါလိမ့်မည်။

ရိုးသားပြတတ်တာ

သင် အမှန်တကယ် ကြုံရမည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ သင့်ကို မလိမ်
မညာတာ၊ ဆင်ခြေပေးလှည့်ပတ်တာတွေမလုပ်ဘဲ ရိုးသားမှုဖြင့် သင့်ကို
အလေးအနက်ထားကြောင်း ပြသခြင်းဖြစ်သည်။ အသေးအမွှေးကိစ္စလေးတွေ
ပင်လျှင် ညာမည်မဟုတ်။ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ချင်ပါသေးသည်။ သင့်ကို
ကြွေနေသော ငနဲသည် ထိုအချိန်မှာတော့ သင့်အမြင်၌ အပြစ်မြူမှုန်မှ
မရှိအောင် ရိုးသားပြပါလိမ့်မည်။ သင်နှင့် ညက်ပြီးသွားလျှင်တော့ ထိုရိုးသား
မှုတွေက ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ထိုနောက်ပိုင်းကိစ္စတွေကိုတော့
သင့်ဘာသာရှင်း။

မွေးနေ့ကိုသတိရတတ်တာ

သင့်မွေးနေ့ကိုတော့ ထိုင်နဲ့ အမြဲ အမှတ်တရ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။
မွေးနေ့မှာလည်း သင် အံ့သြဝမ်းသာအောင် အပြုအမူ၊ လက်ဆောင်တွေ
ပေးလာလိမ့်မည်။ သင်နှင့်ကြိုက်ပြီးသွားလျှင်တော့ မသိ။ သင့်ဘဝ၊ သင့်
အကြောင်းသာ ဖြစ်သည်။

သဘောထားကြီးတတ်တာ

တစ်ဖက်က ဖြေခဲ့သော ရိုးသားပြတတ်တာနှင့် ဆင်သည်။ သင်
ဆိုခဲ့တာ၊ အနိုင်ယူတတ်တာ၊ ဂျစ်တီးဂျစ်ကန်နေတာကိုတောင် ပြီးတဖြဲနှင့်
သဘောထားကြီး ကျေနပ်နေလိမ့်မည်။ အတွင်းစိတ်ကိုတော့ သင့်ဘာသာ
ခန့်မှန်း။ နဖူးရေ ဒူးရေကိုလည်း သင့်ဘာသာ ကြည့်။ နောင်ခါလာ နောင်
ခါချေးဟု သဘောထားနိုင်လျှင်တော့ သင် ဖြေသာနိုင်လိမ့်မည်။

ကုညီတတ်တာ

ဒီအချက်ကတော့ သင့်ဆီမှာ သူ့ အမှတ်ယူနေခြင်း ဖြစ်သည်။
ပတ်ဝန်းကျင်က ငေါဟု မြင်နိုင်လောက်အောင် ကုညီမှုတွေက အသေးစိတ်
နေပါလိမ့်မည်။ ကြိုက်သွားလျှင်တော့ သင့်ဘက်ကပဲ အစအရာရာ အသေး
စိတ်ကုညီပေတော့။

ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းတွေနဲ့

ဒါကတော့ ရှင်းပါလိမ့်မည်။ သင့်ကို ကြွေနေသောနေ့သည်
သူ့မိသားစုနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အထူး
သဖြင့် သူ့မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးတတ်သည်။ သင့်ကို
ဦးစားပေးဖြစ်ကြောင်း။ သူ့ဘဝမှာ သင်သာလျှင် နံပါတ်တစ်ဖြစ်လာနိုင်
ကြောင်း ပြသခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း ကြိုက်သွားကြလျှင်တော့ သင်
နံပါတ်နှစ် ဖြစ်သွားအောင် သင့်ဘာသာသင် ဂရုစိုက်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

(၁)

“ဒါတွေဟာ နင်ကိုယ်တိုင် ကွင်းဆင်းလေ့လာထားတာပေါ့... ဟုတ်လား ဒီပါနိုင်း”

ရည်မွန်ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တို့မိန်းကလေးတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းကြည့်ကြတာမို့ ကျွန်တော်ယောက်ျားကြီးတန်ဖဲ့ ရှက်စနိုးတွေ၊ ဘာတွေ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်လိုက်ကြပါနဲ့။ နဂိုကတည်းက ရှက်ကြောဖြတ်ထားတာမို့ ဟီးခနဲတောင် ပြန်ရယ်ပြလိုက်သေးတယ်။

“ဝါးပါးလေးပါဟာ၊ ဒီကိစ္စလောက်က ငါ့အတွက် ဘဝနဲ့ရင်းပြီး သိရမယ့် အသိမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် ရည်မွန်အပါအဝင် သင်းသင်းနဲ့ ခင်မာ

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

လာတို့ကပါ တက်ညီလက်ညီ နာခေါင်းရှုံ့ကြတယ်။ ပုံစံတွေက မိန်းကလေးထု ကြီးကိုယ်စား ကျွန်တော့်ကို ရင်ဆိုင်နေသလိုပါပဲ။ ဒါကလည်း မြင်သာတဲ့ နာခေါင်းတွေ ရှုံ့ကြလို့ ကျွန်တော့်မှာ တွေ့နေရတာပါ။ မမြင်နိုင်တဲ့နေရာတွေက တခြားအရာတွေ ရှုံ့ရင် သိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။

ခင်မာလာက ထပ်မေးလာတယ်။

“နင့်ကို တစ်ခုတော့ ထပ်မေးချင်သေးတယ်။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင် အခု သိနေသလို တခြားယောက်ျားလေးတွေရော သိနေနိုင်လား”

“မေးခွန်းကောင်းတယ်”

“ဟင်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ခင်မာလာက ဟင်ခနဲ ရေရွတ်ရင်း မျက်လုံး ပြူးသွားတယ်။

ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်နဲ့ပဲ ...

“ဪ... နင် မေးတာလေးက ကောင်းတယ်လို့ အဲ... ဖြေရရင်တော့ ယောက်ျားလေးတိုင်းတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူးဟ၊ သိရင်လည်း တချို့ အချက်အလက်တွေပဲ သိနိုင်မှာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်မိပြီဆိုတာနဲ့ သကောင့်သားတွေက ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် မွန်နေကြပြီလေ၊ နင်တို့လည်း ကြုံဖူးမှာပေါ့”

အဲဒီစကားက တော်တော်ထိရောက်တာ၊ သူတို့မျက်နှာတွေက ပြုံးယောင်သန်းသွားတာကိုး။ ပြီး ... ရည်မွန်ကပဲ ဆက်မေးလာတယ်။

“ထားပါတော့၊ ဒါဆို နင်ကရော ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် သိနေတာလဲ”

ကျွန်တော်က ပခုံး အသာတွန့်လိုက်ပြီး ...

“မဖြေခင်မှာ နင်တို့ကို ငါ ပြန်မေးမယ်၊ နင်တို့က ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ချဉ်းကပ်ပုံကို ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုမှ စာတစ်တန် ပေတစ်တန်နဲ့ လာမေးနေတာလဲ”

ရည်မွန်ကလည်း မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေတယ်။

“ဒါကတော့ ရှင်းနေတာပဲလေ၊ နင်ဆိုတဲ့ကောင်က ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ သိတတ်တာကိုး”

ကျွန်တော် တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်တယ်။ မာန်မတက် မာန်မလျှော့တဲ့ ‘စီ’ ကီးနဲ့ ရယ်လိုက်တာပါ။ ပြီး ... ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ခုနက ပြောတဲ့စကားထဲမှာ အဖြေက ပါသွားပြီလေ၊ ငါလိုကောင်က ဘာကြောင့် သိနေရတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြရဦးမှာလား”

စကားအဆုံးမှာ သုံးယောက်စလုံး ငြိမ်သွားကြတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က စာဆို မျိုးစုံဖတ်ပြီး ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ လေ့လာစူးစမ်းတတ်တာလည်း သူတို့အသိ၊ အဲဒီလိုကောင်ကိုမှ တလေးတစားနဲ့ စာရေးပြီး မေးလာတာကိုး။ ခု ကျွန်တော့်ဘက်က စာတစ်တန် ပေတစ်တန်နဲ့ ပြန်ဖြေတော့လည်း သိပ်မကျေနပ်ချင်ကြပြန်ဘူး။

ဖြစ်ပုံက ဒီလို။

ဒီနေ့မနက် ကျောင်းကို စောစောရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော်က ထိုင်နေကျကင်တင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေမိတယ်။ ပြီး ... သောက်နေကျ ရှယ်ပုံမှန်တစ်ခွက်မှာပြီး အိမ်က ယူလာတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။

တစ်ချက် တစ်ချက် ကင်တင်းအပြင်ကို ဝေကြည့်လိုက်မိတိုင်း တက္ကသိုလ်ရဲ့အခင်းအကျင်းဟာ ဖြူလင်းဝင်းပနေရဲ့။ မတူညီတဲ့အပြင်အဆင်တွေနဲ့ အုပ်စုခွဲသွားလာနေကြတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကိုလည်း တွေ့နေရတယ်။ အရောင်အသွေး အပြင်အဆင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူကြပေမယ့် အားလုံးရဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ တက္ကသိုလ်ရဲ့ရင်ငွေ ခိုလှုံနေကြရတာကို ကျေနပ်နေကြပုံပဲ။ လူငယ်တွေရဲ့အိပ်မက်ထဲမှာ တက္ကသိုလ်ဆိုတာကလည်း အရေးပါတဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသပဲလေ။

စာအုပ်ကို မျက်နှာလွှဲပြီး အဲဒီလို ငေးလိုက်တွေးလိုက် လုပ်နေချိန်မှာပဲ ရည်မွန်တို့အုပ်စု ဝင်လာကြတာပါ။

အနားကိုရောက်တော့ သုံးယောက်စလုံး ပဋိသန္ဓေရစကားတောင် မဆိုကြတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ပတ်ပတ်လည်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

သူတို့တင်ပါးနဲ့ ထိုင်ခုံ ထိမိတယ်ဆိုရုံလေးမှာပဲ ရည်မွန်က စပြောလာတယ်။

“နင့်ကို တစ်ယောက်တည်း တွေ့တာ အတော်ပဲ ဒီပါ ... ဟင်း ဟင်း”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အလန့်တကြား ပြန်မေးလိုက်ရသေးတယ်။ လက်ညှိုးလေး တထိုးထိုးနဲ့ပေါ့။

“ဟင် ... နင် ... နင်တို့က ငါ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

ကျွန်တော့်အမှုအရာနဲ့ ပြန်မေးသံကြောင့် သုံးယောက်စလုံး တွန့်သွားကြတယ်။ စကားအသွားအလာကို သဘောပေါက်သွားတဲ့နံနံနဲ့ ကျွန်တော့်

ကိုလည်း ‘ဘု’ ကြည့်ကြည့်လာတယ်။

အမှန်ဆို ကျွန်တော့်မှာလည်း သုံးယောက်တစ်ယောက်ဆိုတော့ လိုအပ်လို့ မေးရတာပါ။ တစ်ယောက်တည်းလားလို့ အမေးခံရတာ မဆန်းပေမယ့် အဲဒီစကားနောက်က ကပ်ပြောလိုက်တဲ့ “ဟင်း ဟင်း” ဆိုတာကြီးက တစ်မျိုးပဲ။ ထပ်ပြောရရင် သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ ခင်မာလာက ညှိညှိထွားထွားကြီးလေ။ လန့်တာပေါ့။

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ခင်မာလာက ဆတ်ခနဲ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လာပြီး ...

“ဒီပါ ... နင် ဘယ်လိုတွေးနေတယ်ဆိုတာ ငါတို့ သိတယ်နော်၊ နင့်ကို တစ်ယောက်တည်းလားလို့ မေးတာက မေးစရာလေးရှိလို့ပါဟ ... ဟင်း ဟင်း”

ကျွန်တော် တွန့်သွားချပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောစရာရှိတာကိုတော့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“မေးစရာရှိရင်လည်း မေးဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ... နင်တို့ စကားပြောရင် အဲဒီ ဟင်း ဟင်း ဆိုတာကြီးကို ထည့်ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့ ... ဘယ်လိုကြီးလဲ မသိဘူး”

စကားအဆုံးမှာပဲ သင်းသင်းက မျက်ခုံးပင့်ရင်း ...

“အေးပါဟာ ... ဟင်း ဟင်း၊ အဲ ... ဆော့ရီးနော် ... ဟင်းဟင်း”

“အာ”

ကျွန်တော် ညည်းလိုက်တော့ သူတို့ပါးစပ်နဲ့ သူတို့ ရယ်ကြပြန်တယ်။

“မေးစရာရှိတယ်ဆိုတာက ဒီလိုပါ”

အဲဒီလို အစချီပြီး ဗလာစာအုပ်မှာ ချရေးထားတဲ့စာကြောင်းလေး နှစ်ကြောင်းကို ပြတယ်။

ပြီး ရည်မွန်ကပဲ ...

“အဲဒါကို နင် သိရင် ဒီစာအုပ်ထဲမှာပဲ ရေးပြီး ဖြေပေးစမ်းပါ”

ကျွန်တော်က ဖတ်ကြည့်ပြီးမှ ...

“ဒီအတိုင်း ပါးစပ်နဲ့ ဖြေလို့မရဘူးလား”

စောဒကတက်သံအဆုံးမှာ ခင်မာလာက ဗလအားကိုးနဲ့ ခပ်တည်တည်ပြောလာတယ်။

“အသေးစိတ် သိချင်လို့ပါဟာ နင်က ပါးစပ်နဲ့ ပြောပေမယ့် ဟိုတက် နားရောက်ရင် ငါတို့ဦးနှောက်က မေ့ချင်မေ့သွားမှာလေ။ အဲဒါကြောင့်ပါ”

ဒီတော့ မတတ်သာတဲ့ပုံနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်းညိတ်ရတော့တယ်။

“အေးလေ ... ဖြေဆိုတော့လည်း ဖြေပေးရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ သိသလောက် ... အဲ ... ငါ ဖတ်ထား၊ မှတ်ထား၊ လေ့လာထားသလောက်ပဲ ဖြေမှာနော်၊ ပြီးရင် ... အတွန့်မတက်ကြနဲ့”

ဘာအပေးအယူမှမရှိတဲ့နဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာလှိုင်းကြီး ဖြေလိုက်ရတာ ပါ။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီလဟာ ဇန်နဝါရီလခွဲ လွတ်လပ်ရေးနေ့အထိမ်းအမှတ် လို့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်လိုက်တယ်။ (ထိုအမေးအဖြေများကို ဤစာ အုပ်၏ရှေ့ပိုင်းတွင် ဖော်ပြထားပြီး ဖြစ်သည်)

ခုလည်း ကြည့် ... ။

ဘာအကြောင်းကြောင့် မေးတာမှန်း မသိသလို သိသလောက် ဖြေ ပေးပြန်တော့လည်း မကျေနပ်ကြပြန်ဘူး။ ရစ်ချင်နေကြတယ်။ အဲဒါကြောင့်

မညာရှိတွေက ပြောတာ။ မိန်းမတွေဟာ သာမန်အခြေအနေမှာတောင် ရစ် နှစ်ပက်စာလောက် သောက်ထားတဲ့အနေအထား ရှိတယ်လို့လေ။

အဲဒီအခြေအနေလေးမှာ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ ကြည့်လိုက်မိရင်းနဲ့ နည်းနည်းအသက်ရှူ ချောင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

အကြောင်းရင်းကတော့ ကျွန်တော့်ဘော်ဒါတွေဖြစ်တဲ့ နိုင်ကြီးနဲ့ ငြိမ်းချမ်းတို့ တွေ့လိုက်ရလို့ပါပဲ။ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ဟိုသုံးယောက် ထိုင်နေကြတဲ့ စားပွဲဆီ ဦးတည်လျှောက်လာကြတယ်။ ဒီနှစ် ကောင် ရောက်လာရင်တော့ ဟိုသုံးယောက် မြန်မြန်ထပြန်သွားမှာ သေချာ တယ်။ သူတို့ချင်းက သိပ်မတည့်ကြဘူးလေ။ မတည့်ဆိုတာကလည်း ဘာ အကြောင်းရင်းမှ ကြီးကြီးမားမားမရှိဘဲ နေရင်းထိုင်ရင်း ဘာလှိုင်းကြီးကို မတည့်ကြတာ။ အဲ ... ဟိုကောင်တွေ အစအနေအသန်တယ်ဆိုတာကတော့ ချွင်းချက်အနေနဲ့ ပြောချင်ရင် ပြောစရာပေါ့။

အထီးနှစ်ကောင် ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းနားကို ရောက်လာတဲ့အထိ ဒီက အမေသုံးကောင်က မမြင်ရှာသေးဘူး။

“အဝေးက လှမ်းကြည့်တော့ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းနေလို့ ငိုသူငယ် ချင်း စွဲလှချည်လားလို့ အောက်မေ့တာ၊ လက်စသတ်တော့ တာလီဘန်တွေ ကြားမှာ အမေရိကန်စစ်သားလေး ရောက်နေရှာတာကိုး”

နိုင်ကြီးရဲ့စကားသံအဆုံးမှာ ခင်မာလာတို့သုံးယောက်စလုံး ဝုန်းခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

စပ်ဖြူလုပ်နေတဲ့ နိုင်ကြီးတို့နှစ်ကောင်ကိုလည်း ‘ဘု’ ကြည့်ကြည့် လိုက်ကြရင်း ...

“နိုင်ကြီး... နင် လူစကားပြောနော်၊ မျက်နှာတွေကိုက ကျက်သရေကို မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် နင်တို့နဲ့ မတွေ့ချင်တာ”

ဆတ်ခနဲပြောလိုက်တဲ့ ရည်မွန်စကားကြောင့် နိုင်ကြီးက နှုတ်ခမ်း အသာမဲ့လိုက်တယ်။ ပြီး... သူ့ဘေးက ငြိမ်းချမ်းကို မျက်နှာပင်ပြလိုက်ပြီးမှ-

“အေးပါ၊ ငါတို့ကလည်း နင်တို့နဲ့ မတွေ့ချင်ပါဘူး။ ခုလည်း ငါတို့ဟာ ငါတို့ ဒီပျံဆီကိုပဲ လာတာလေ၊ နင်တို့ကသာ ငါတို့လာမယ့်နေရာမှာ ကြိုနေရက်နေတာ”

အဲဒီစကားကြောင့် ရည်မွန်တို့သုံးယောက်သား ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားပုံရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ နိုင်ကြီးပြောတာကလည်း မှန်နေတာကိုး။

အဲဒီလိုဖြစ်နေကြချိန်မှာပဲ ငြိမ်းချမ်းက ကျွန်တော့်ရှေ့က ဖွင့်ထားတဲ့ ဗလာစာအုပ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဒီပါ... မင်းရှေ့က ဘာစာအုပ်လဲ၊ ဪ... လိုက်မမိတဲ့ ကျောင်းစာတွေကို ပြန်ရှင်းပြနေတာလား”

ကျွန်တော်က...

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီမှာ ရည်မွန်တို့က...”

စကားတောင် မဆုံးလိုက်ဘူး။ ရည်မွန်က ကျွန်တော့်ရှေ့က စာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်တယ်။ ပြီး... ကျွန်တော့်ကိုလည်း...

“ဒီပါ... ဘာမှရှင်းပြမနေနဲ့၊ ခုနက ငါတို့နဲ့ ပြောခဲ့တဲ့အကြောင်း အရာတွေကိုလည်း မေ့မစ်လိုက်ပါ၊ ပြီးတော့... ဒီမနက် ငါတို့နဲ့မတွေ့ဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်တာ၊ ဟဲ့ ခင်မာလာ... သွားမယ်”

တောက်လျှောက်ကြီး ပြောပြီး ရည်မွန်က ထရပ်လိုက်တယ်။ ပြီး... သုံးယောက်သား မပြောမဆို ထထွက်သွားကြလေရဲ့။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘာပြောရမှန်းတောင်မသိဘဲ ကျွန်တော့်မှာ ကြောင်နေမိတယ်။ ခုနကမှ ရောက်လာတဲ့ နိုင်ကြီးတို့လည်း မျက်နှာတွေတည်ပြီး ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

ပြီး... အာသွက်တဲ့ နိုင်ကြီးကပဲ မျက်မှောင်တွန့်ရင်း အရင်မေးလာတယ်။

“ဟေ့ကောင်... ခုနက ရည်မွန်ပြောသွားတာ ဘာသဘောလဲ၊ ဘာကိစ္စပို့ ဒီလောက်တောင် အရေးတကြီး မှာသွားရတာလဲ”

ကျွန်တော် ပန်းအသာတွန့်လိုက်မိတယ်။ ရည်မွန်ပြောသွားတဲ့စကားကို ပြန်တွေးမိပြီး ရယ်လည်း ရယ်ချင်လာတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စကို ရေးကြီးခွင်ကျယ် မှာသွားတာကိုး။

နောက်ဆုံး မအောင်နိုင်တော့ဘဲ ‘စွီး’ခနဲ အသံထွက်အောင် ရယ်မိတော့တယ်။

ရယ်သံကြောင့် နိုင်ကြီးက ‘ကျွန်တော့်ကို နွားသိုးကြည့်နဲ့ ကြည့်လာပြီး နာမူတ်ရင်း မေးတယ်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းက ဘာထရယ်တာလဲ”

“အဟီး... ရည်မွန်တို့ပြောသွားတာကို တွေးပြီး ရယ်ချင်လို့ပါ”

“အေးလေ... အဲဒီကိစ္စကိုပဲ မင်းများ ပြန်ပြောမလားလို့ ငါတို့စောင့်နေတာ”

ကျွန်တော် မျက်နှာကို တည်လိုက်မိတယ်။ တကယ်ဆို ရည်မွန်တို့က

၂၈ ခြောက်

ဒီကောင်တွေ မသိစေချင်လို့ အသေအချာ မှာသွားတာ။ သူတို့ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို ပရိသတ်ကြီးလည်း အသိပဲ။ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော် သစ္စာရှိရမယ်။ ရည်မွန်တို့ကိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘော်ဒါတွေကို ပြောတာ။

အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ရည်မွန်တို့ရဲ့ အင်တာဗျူးကို မခြွင်းမချန် ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ ပထမတော့ နိုင်ကြီးတို့လည်း အသေအချာ နားထောင် နေပြီးမှ စကားလည်းဆုံးရော ဝါးလုံးကွဲ ထရယ်ကြတော့တယ်။ ဝါးလုံးတောင်မှ သေးသေးမဟုတ်ဘူး။ ဝါးပိုးလုံးလောက် အသံကျယ်တယ်။

အားရပါးရလည်း ရယ်ပြီးရော နိုင်ကြီးက ...

“ဒီဟာမတွေကတော့ကွာ ... မင်းသိရင် ငါတို့လည်း သိမယ်ဆိုတာ ကို ထည့်မတွေးဘူးလား မသိဘူး”

စကားလည်းဆုံးရော ငြိမ်းချမ်းက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း-

“ဒါကတော့ကွာ ... သူတို့မှာလည်း မေးစရာဆိုလို့ ဒီလို ပေါက်ပေါက် ရှာရှာ၊ ပေါက်တတ်ကရ၊ စုံစိန်ဖာ၊ ထွေရာလေးပါးသိတဲ့ ဒီကောင်ပဲ ရှိတာ ကို။ ကဲ ... အဲဒါကိုထားဦး၊ ငါတို့ကိစ္စက ရှိသေးတယ်”

“ဟေ ... ဘာကိစ္စများလဲ”

ကျွန်တော် ပြန်မေးလိုက်တော့ နိုင်ကြီးက သူ့ရုပ်ကို မရမက တည် ခန့်ပစ်လိုက်ရင်း ...

“ဒီလို ဒီပါရ ... ငါတို့ အလုပ်တစ်ခု လက်ခံလာတယ်၊ ငါတို့အားလုံး အတွက်ပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ... မင်း လုပ်ပေးနိုင်တယ် ထင်တာနဲ့”

“ဟေ”

ရေရွတ်ရင်း ကျွန်တော် မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိတယ်။ ဒီကောင်တွေက

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ အလုပ်တောင် လက်ခံလာတယ်ဆိုပဲ။ ပြီးတော့ ... ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခေါင်းတည်ထားသေးတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ထဲမှ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး အရင်ကြိုကာလိုက်ရတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ကွိုင်တော့ မရှာနဲ့နော်၊ ပြဿနာဖြစ်မယ့် ကိစ္စဆို ငါ့ကို လာမပြောနဲ့၊ ဟိုတစ်လောကလည်း မင်းဟန်ကိစ္စကြောင့် ငါ့မှာ မျက်နှာပျက်ရပြီဦး”

စကားအဆုံးမှာ နိုင်ကြီးက ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါရင်း ...

“ဟာ ... အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အဲဒီတုန်းကလည်း မင်းဟန်က မစဉ်းစားဘဲ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်တာကိုး”

ဒီနေရာမှာ အဲဒီပြဿနာကို ပြန်ပြောချဦးမယ်။ အဲဒီ မင်းဟန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက နိုင်ကြီးရဲ့ဘော်ဒါတစ်ဝမ်းကွဲ၊ အရမ်းကြီး မခင်ဘူးလို့ ပြောတာ။ တစ်ရက်တော့ နိုင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို တိုင်ပင်လာတယ်။ မင်းဟန်က သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲက ဆရာဝန်မမက ကြိုက်နေတာတဲ့။ အဲဒါ ဖွင့်မပြောရဲလို့ ဘယ် လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုပြီး လာမေးတာ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်လည်း လက်တန်းစဉ်းစားပြီး အကြံပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီအကြံက ရိုးရိုးလေး။

“မင်းဘော်ဒါ မင်းဟန်ကို ပြောလိုက်ကွာ၊ ချိုင်းကြားမှာ ကြက်သွန်နီ ညှပ်ပြီး ကိုယ်ပူအောင် အရင်လုပ်၊ ပြီးရင် ဆေးခန်းသွားပြ”

“အဲဒါလောက်နဲ့ ပြီးမလားကွာ”

“လာမယ်လေ၊ သူကြိုက်နေတဲ့ ဆရာဝန်မမက တော်ရုံတန်ရုံ ပျား စာလည်း ဆေးထိုးတာပဲဆို”

“အေးလေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

အဲဒီမှာ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်အကြံပေးတဲ့အတိုင်း မင်းဟန်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာဝန်မမနဲ့ အဆင်ပြေလားတော့မသိဘူး။ နောက်နေ့ မင်းဟန် ကျောင်းတောင်မတက်နိုင်ဘူး။

ကျွန်တော် အကြံပေးလိုက်တာ ပါးစပ်နဲ့ ဖွင့်မပြောရဲတဲ့ ဒီကောင် အတွက် အကြံကောင်းပါ။ ဆေးခန်းမသွားခင် တင်ပါးမှာ ဆော့ပင်နဲ့ (I Love You) ဆိုပြီး စာလုံးကြီးကြီး ရေးသွားလို့ မှာလိုက်တာ။

ဒင်းကလည်း မှာတဲ့အတိုင်းကို ဆော့ပင်နဲ့ ရေးသွားတယ်။ ရေးသွားတာမှ သူ့တင်ပါးနှစ်ဖက်စလုံးမှာလေ။ ဟိုရောက်တော့ ဆရာဝန်မမကို ဆေးထိုးဖို့ တင်ပါးလှန်ပြတော့ ဟိုကလည်း တွေ့မှာပေါ့။ အဲဒီမှာပဲ ဆရာဝန်မမက မပြောမဆို တင်ပါးနှစ်ဖက်စလုံးမှာ ဆေးတစ်ဖက်နှစ်လုံးစီ မညှာမတာ ထိုးပေးလိုက်တယ်တဲ့လေ။ ပြီးရောပေါ့။ အတော့်ကို ခြိန်သွားမှာ။

မင်းဟန်က ကျောင်းပြန်တက်နိုင်တဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ရှုံ့မဲ့ပြီး လာကောသွားသေးတယ်။ ထားပါတော့ ... ခုလည်း နိုင်ကြီးက ကိစ္စတစ်ခုကို ထပ်တင်သွင်းလာလို့ မေးနေရတာ။

ဒါပေမဲ့ ... ခု နိုင်ကြီး ထပ်ပြောလာတာက မင်းဟန်ကိစ္စလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။

“ဒီပါ ... ငါပြောတာကို အသေအချာ နားထောင်စမ်းပါ။ ခုလုပ်ပေးရမှာက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပါကွ”

“ဘာလဲ ... ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဆိုတော့ မုန့်လေပွလုပ်ပေးရမှာလား”

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် ယောကျာ်းကြီးတန်ခိုး နိုင်ကြီး မျက်စောင်းထိုးတယ်။

ပြီးမှ ...

“နေ့စမ်းပါဦးကွာ ... ခု လုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာက ကောင်လေးတစ်ကောင်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ရည်းစားစာတစ်စောင်လောက် ရေးပေးရုံလေးပါ။ အဲဒါက မင်းအတွက် အေးအေးဆေးဆေးပဲလေ။ ပြီးတော့ ... အဲဒါလေး လုပ်ပေးရုံနဲ့ ငါတို့အားလုံး ဒီတစ်ရက်စာ ပုံးငြိမ်းမှာကွ”

တော်တော်ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ အလုပ်ကြီးပါလားလို့ ကျွန်တော် မဲတွဲလိုက်မိတယ်။ အမှန်တော့ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှန်းမသိသေးတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်အတွက် ကျွန်တော်က ရည်းစားစာ ရေးပေးရမယ်။ အဲဒီအတွက် အဲ ... ဒီကောင်လေးက ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ စားတာ၊ သောက်တာတွေကိုရှုင်း။ အဲဒါပဲ။

တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ‘ရှော့ခံ’ မရှိနိုင်ဘူးလို့ ထင်တာနဲ့ ...

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းတို့ ဒီအလုပ်ကို လက်ခံထားပြီးပြီဆိုတော့လည်း လုပ်ပေးရတော့မှာပေါ့။ အဲ ... ရည်းစားစာက ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်ရမယ်ဆိုတော့ ငါ စဉ်းစားဖို့အချိန်လေးတော့ လိုမယ်ကွ”

ကျွန်တော့်စကားလည်း ဆုံးရော နိုင်ကြီးက ခေါင်းတဆတ်ညိတ်ရင်း ...

“ရတယ်လေ။ မင်းကို အချိန်တစ်နာရီပေးမယ် ဒီပါ။ နောက်တစ်နာရီကြာရင်တော့ () ကင်တင်းမှာ မင်း အကြမ်းရောလာတဲ့ ရည်းစားစာနဲ့အတူ တွေ့မယ် ... ဟုတ်ပြီလား။ ဟေ့ကောင် ငြိမ်းချမ်း ... ပြန်တွေ့မယ့်အချိန်ကို

ငါတို့ရဲ့ 'I pad' ထဲမှာ မှတ်ထားလိုက်"

နိုင်ကြီးစကားကြောင့် ကျွန်တော် မျက်ခုံးတောင် တွန့်လိုက်မိတယ်။
ဒီကောင်တွေ ဘယ်အချိန်ကများ အိုင်ပက် ဝယ်ထားလဲပေါ့။

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ငြိမ်းချမ်းက သူ့လွယ်အိတ်ထဲက
အိုင်ပက်ဆိုတာကို ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ မြင်လည်း မြင်လိုက်ရရော ကျွန်တော့်
မှာ ပါးစပ်ကလေးအဟောင်းသားနဲ့ ...။

ဒီကောင်တွေဟာက အိုင်ပက်တော့ အိုင်ပက်လိုပဲခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့
... 'စတီဂျော့' ရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်ဖြစ်တဲ့ 'အက်ပဲလ်' တံဆိပ် 'အိုင်ပက်'
တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျောက်တံနဲ့ ရေးရတဲ့ တကယ့်သင်ပုန်း အိုင်ပက်ပါ။

အဲဒီအိုင်ပက်မှာပဲ ငြိမ်းချမ်းက အချိန်တစ်နာရီလို့ ခပ်တည်တည်
ရေးလိုက်တယ်။

နိုင်ကြီးက တစ်ချက်မှမရယ်ဘဲ ငြိမ်းချမ်းကို ရုပ်တည်နဲ့ ကြည့်နေပြီး
မှ ကျွန်တော့်ကို ...

"ဒီပါ ... ငါတို့ လစ်မယ်၊ နောက်တစ်နာရီကျမှ ပြန်တွေ့တာပေါ့!"

ဒီကောင်တွေ ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်လည်း ထိုင်နေရာက
ထ,လိုက်တယ်။ ခု လက်ခံလိုက်တဲ့အလုပ်အတွက် စဉ်းစားဖို့လိုပြီလေ။ ဒီကင်
တင်းက လူစည်တာမို့ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ လူသူ
ကျဲပါးတဲ့ ကင်တင်း ဒါမှမဟုတ် စာကြည့်တိုက်ထဲသွားပြီး စဉ်းစားရင် ကောင်း
မယ်လို့ တွေးလိုက်မိတာပါ။

နောက်ဆုံး စာကြည့်တိုက်သွားတာပဲကောင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး
ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တယ်။ အင်း ... စာကြည့်တိုက်ဆိုတာက ကျွန်တော့်

အတွက် ဗိမာန်ပဲလေ။ အချက်အလက်ကလေးတွေ မှတ်ချင်ရင်လည်း မှတ်လို့
ရအောင် နိုင်ကြီးတို့ကိုင်တဲ့ 'အိုင်ပက်'လေးတစ်ခုလောက် ဝယ်ထားရင်
ကောင်းမယ်လို့ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ စဉ်းစားမိသေးတယ်။

စာကြည့်တိုက်ထဲရောက်တော့ ဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူ
ထားလိုက်ပြီး မဖတ်ခင်ရေးရမယ့် ရည်းစားစာအကြောင်း အရင်စဉ်းစားလိုက်
တယ်။

အဲဒီလို စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ (ဒီလောက် လူသူကျဲပါးတဲ့ စာကြည့်တိုက်
ထဲမှာမှ) သွပ်ပြားပေါ် မိုး ရုတ်တရက်ရွာချလိုက်သလို စကားသံတွေဟာ
တဖျောက်ဖျောက်နဲ့ ကျွန်တော့်နားထဲ တိုးဝင်လာလေရဲ့။

အဖိုသံတွေမဟုတ်သလို နားထောင်ကောင်းတဲ့ အသံကလေးတစ်သံ
ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်နားကို အသာစွင့်လိုက်မိတယ်။

အံ့မ့ယ် ... ဒင်းကလေး ပြောနေတာလည်း အလာကြီးပဲဗျ။

(၂)

“ဒီနေ့တော့ နင်တို့ကို အမေရိကန်ပြည်နယ်ထဲက ထူးထူးဆန်းဆန်း ဥပဒေလေးတွေကို ပြောပြမယ်”

အမေရိကန်ဆိုတာနဲ့တင် ကျွန်တော့်မှာ အတော်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ဘာပဲပြောပြော မိတ်အင်ယူအက်(စ်)အေဆိုရင် လူတွေ စိတ်ဝင်စားကြတာ သဘာဝပဲလေ။ လှည့်မကြည့်မိသေးပေမယ့် အဲဒီအုပ်စုဟာ ကျွန်တော့် ဧရာဝတီဘက် ခုံတန်းနစ်ခုံကျော်လောက်က ဖြစ်မယ်လို့ ခန့်မှန်းမိတယ်။ သူတို့ကတော့ ကျွန်တော်ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုတောင် သတိထားမိပုံမပေါ်ဘူး။ ပြောချင်တာတွေကို ဆက်ပြောလာတော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ နားထောင်စရာရှိတာကို နားထောင်ရတော့တာပေါ့။

စကားအစပျိုးလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးကပဲ ဆက်ပြောလာတာပါ။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

သူ့အသံလေးက နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ထပ်မပြောချင်တော့ဘူး။

“ဒီလိုဟာ ... ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်မှာ ထုတ်ထားတဲ့ဥပဒေဆိုရင် သန္တာ ... နင်နဲ့ ငြိစွန်းတယ်ဟ”

“ဟေ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... နင် စကားပြောရင် ကိုယ်ပြောနေတဲ့သူကို ကျော့ပုတ်၊ လက်ပုတ်ပြီး ပြောတတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်မှာဆိုရင် ဥပဒေ နဲ့ ငြိစွန်းတယ်”

စကားအဆုံးမှာပဲ နောက်တစ်ယောက်က ...

“ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူးဟာ၊ သန္တာက ဒီတစ်သက် ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ် ကို ရောက်ဖို့လည်း မရှိပါဘူး”

“ကေကေနော် ... နင့်ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့”

ပြောပြီး ရယ်ကြပြန်သည်။ ခဏနေတော့ အသံကောင်းလေးကပဲ ထပ်ပြောလာတယ်။

“အင်း ... နောက်တစ်ခုအနေနဲ့ မန်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ်မှာ ထုတ်ထားတဲ့ ဥပဒေကတော့ ကေကေနဲ့ ပတ်သက်နေပြန်ရော”

“လုပ်စမ်းပါဦး”

“နင်တို့သိတဲ့အတိုင်း ကေကေက အစာအသောက်နဲ့ပတ်သက်လာရင် အလှူအိမ်တွေတင်မကဘဲ အသုဘရက်လည်တွေအထိ သွားအားပေးတတ်တာလေ၊ အဲဒီပြည်နယ်မှာက အသုဘဈာပနတွေမှာ မြင်မကောင်းအောင် တနင့်တပိုးစားတာဟာ ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းတယ်တဲ့”

“ဟယ် ... တကယ်ကြီး၊ ဟဲ့ ကေကေ ... နင်လည်း မန်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ်ကို မတော်တဆများ ရောက်ဖြစ်ရင်တော့ ဆင်ခြင်ပေါ့ဟာ ... အဟီး”

“စွယ်တော်မ ယုတ်မာတယ်”

ဒီတစ်ခါလည်း ရယ်ကြပြန်တယ်။ ကြားနေရတဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပြုံးမိသွားတယ်။ သူတို့ပြောနေတာကို ဆန်းစစ်ကြည့်တော့ ပြောနေတဲ့ အသံကောင်းလေးရဲ့နာမည်ဟာ ‘စွယ်တော်’ လို့ သိလိုက်ရတာကို။

ခုလည်း အသံကောင်းလေး (စွယ်တော်) ရဲ့စကားသံက ဆက်ထွက်လာတယ်။

“နောက်တစ်ခုကဟာ မွန်တာနာပြည်နယ် ဟယ်လီနာမြို့မှာဆိုရင် လမ်းသွားရင်း ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဟိလာတိုက်တာမျိုးကို ခွင့်မပြုဘူး”

“ဒါဆို ငါတို့နဲ့တော့ မဖြစ်ဘူးဟ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ နင်တို့နဲ့ မဖြစ်တာတွေ ရှိသေးတယ်၊ ယူတားပြည်နယ်မှာဆိုရင် ဒေါက်ဖိနပ်တွေကို ခွာအမြင့်တစ်လက်မခွဲထက် မပိုရလို့ ဥပဒေနဲ့ တားမြစ်ထားတယ်”

“ခုကွပါပဲ ... ငါဆို လေးလက်မလောက်နဲ့မှ အနေတော်ကျတာဟ”

“ဟယ် သက်ထားရယ် ... နင်က လေးလက်မလောက်တောင်မှ အနေတော်လေး ဟုတ်လား ... ကျွတ် ကျွတ်”

“အာ ... ဖိနပ်ခွာအမြင့်ကို ပြောတာဟဲ့”

“အေးလေ ... ငါလည်း အဲဒါကိုပဲ ပြောတာ”

“အယုတ်တမာမ”

“နေကြစမ်းပါဦးဟာ... ငါပြောတာ မဆုံးသေးဘူး။ မိန့်ကန်ပြည်နယ် မှာကျတော့ တစ်မျိုးဟာ၊ သူတို့ဆီမှာ မိန်းမတစ်ယောက်က ရွံ့ဉာဏ်ရေအိုင်တစ်ခု ကို ရှောင်သွားရင် စကတ်ဂါဝန်ကို ခြောက်လက်မထက် ပိုမ၊မရဘူး။ အဲ... ယင်ဆီပေးနီးယားပြည်နယ်မှာကျတော့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဟာ သူ့ရဲ့ အတွင်း ခံအဝတ်အစားတွေကို အိမ်အပြင် အဝတ်ကြိုးတန်းမှာ အကာအကွယ်မရှိတဲ့နဲ့ ထုတ်မလှန်းရဘူးတဲ့”

“အဲဒီဥပဒေကတော့ ယုဇနနဲ့ တိုက်ရိုက်ဦးသွားပြီ”

“အောင်မာ... ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ နင့်အိမ်ကိုလာရင် တိုက်ခန်းရှေ့က ကြိုးတန်းမှာ လှန်းထားလိုက်တာ ဘာရာဇီယာအရောင်းဆိုင်ကျနေတာပဲ”

“ဟဲ့... ငါတို့အိမ်က မိန်းကလေးတွေ များတာကိုး”

“အေး... ကြာရင် ဘာရာဇီယာပြတိုက်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ပြောရင်း တသောသောထပ်ရယ်ကြပြန်တယ်။ အမှန်ဆို သူတို့ဟာ သူတို့ ပြောချင်တာတွေပြောပြီး ထသွား။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် စဉ်းစားစရာရှိတာကို စဉ်းစားပြီး ကျန်ခဲ့။ အဲဒီလိုဖြစ်ရမှာ။

ခုတော့ သူတို့ရယ်သံတွေ ဆုံးသွားချိန်မှာပဲ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာရှိတဲ့ ဘယ်ကောင် သမလိုက်တယ်မသိဘူး။ ‘ဘူ’ ဆိုတဲ့ လေလည်သံတစ်ခုဟာ ဟိန်းထွက်လာတယ်။ ပိုဆိုးတာက အဲဒီအသံပိုင်ရှင်ဟာ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်နားက။ ဒါပေမဲ့... တရားခံကို ဝေရာကြည့်လိုက်တော့ အနားက သကောင့်သားတွေက တုတ်တုတ်တောင်မလှုပ်ကြဘူး။ ရုပ်တည်နဲ့ စာဖတ်နေကြတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ နောက်ဘက်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်အကြည့်...။

နာခေါင်းကိုယ်စီကို ရှုံ့ပွဲပွဲလုပ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်နေကြတဲ့ အကြည့်ငါးခုကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေရဲ့။

အဲဒီမှာပဲ သွားပြီဆိုတာကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရတယ်။ သူတို့ရဲ့ အကြည့်တွေက တရားခံဟာ ကျွန်တော်ပဲလို့ စွပ်စွဲလိုက်တဲ့ မျက်လုံးတွေ။ အဲဒီမှာ ထပ်ပြီးပိုဆိုးသွားတာက နဂိုကတည်းက ရုပ်တည်မနေတတ်တဲ့ ကျွန်တော်က ဟီးခနဲ ရယ်ပြလိုက်မိတာပဲ။

အမှန်တော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ရယ်ပြလိုက်မိတာပါ။ ဒါပေမဲ့... သူတို့အတွက်တော့ ခုနက ‘အီး’ ရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ ကျွန်တော်ပဲလို့ တိတိကျကျ သတ်မှတ်လိုက်ပုံရတယ်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ သူတို့အချင်းချင်း အရင်ကြည့်လိုက်ကြသေးတယ်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြစ်နေချိန်မှာတော့ သူတို့ ငါးယောက်စလုံး ကျွန်တော့်အနားကို ရောက်ရှိနေကြပါပြီ။

တစ်ယောက်အရင်...

“ဟဲ့ စွယ်တော်... နင် ပြောလိုက်”

“အေး... ပြောမယ် ဒီမှာ... ရှင် ဘာသဘောနဲ့ ကျွန်မတို့ပြောနေတာကို ချောင်းနားထောင်ပြီး ညစ်ပတ်ရတာလဲ”

“ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်က... ဟုတ်လား”

အဲဒီလို ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ စွယ်တော်ဆိုတဲ့ တောင်မလေးက စူးစူးခက်ခက်အကြည့်နဲ့...

“ဟုတ်တယ်လေ ... ရှင် ကျွန်မတို့ပြောနေတာကို နားထောင်ပြီး အသားလွတ်ကြီး လှောင်တာမဟုတ်လား”

“သေချာပါတယ်ဟာ ... ညစ်ပတ်လိုက်ပုံများ ခုထိ နံစော်နေသေးတယ်”

သူတို့စကားအဆုံးမှာတော့ တကယ့်တရားခံမဟုတ်ပါဘဲ ရှက်အမ်းသွားရတယ်။ ဘေးဘီဝေကြည့်တော့လည်း တရားခံလို့ ယူဆရတဲ့သူတွေက တစ်ယောက်မှ မလှုပ်ကြဘူး။ အင်းလေ ... ကောင်မလေးတွေရှေ့မှာ ကျွန်တော် ပေါက်တာပါလို့ ဘယ်ကောင်ကများ လာဝန်ခံပါ့မလဲ။

လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖြေရှင်းရတော့တယ်။

အားလုံးထဲမှာမှ ထင်းနေတဲ့ စွယ်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုပဲ ဒဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ခင် ... ခင်ဗျားထင်နေသလို ခုနက အသံဟာ ကျွန်တော် လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါကတော့ ဘယ်သူခိုးက ခိုးတယ်လို့ ဝန်ခံမှာလဲရှင်၊ ကိုယ့်လေ ကိုယ်လည်တာ တခြားသွားလည်ပေါ့၊ ခုတော့ ကျွန်မတို့ပြောနေတာကို လှောင်သလို ရှင်က လုပ်ချလိုက်တယ်”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှဗျာ”

ကျွန်တော် ရှက်ရှက်နဲ့ ထပ်ငြင်းလိုက်တယ်။ ဒါတောင်မှ လက်မခံသေးဘဲ ထပ်ပြောလာသေးရဲ့။

“အင်းလေ ... ခုလိုအချိန်မှာတော့ ရှင် ဝန်ခံမရဲတော့တာ သဘာဝ

ကျပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ဆင်ခြင်ပေါ့ရှင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မတို့ အဖွဲ့နဲ့ မဆုံမိအောင်နေပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ အနီးနားက ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံတွေ ထွက်လာကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။ ဒီကောင်မလေးတွေ ကျွန်တော့်ကို တရားခံအစစ်လို့ထင်ပြီး ပညာပြနေကြတာ။ ခပ်ခိုင်းခိုင်းပြောရရင် သူတို့က အုပ်စုနဲ့ တစ်ယောက်တည်းသမား ကျွန်တော့်ကို အရှက်ခွဲတာပေါ့။

ဒီနေရာမှာ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် စဉ်းစားရပြီး၊ ငြိမ်ခံနေရင်တော့ ပိုပြီးဖိကောလာမယ့်သဘောမှာရှိတယ်။ ဒီပါနိုင်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာလည်း ဒီလိုရာဇဝင်မျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလေ။

ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ရုပ်ကို မရမက တည်ပစ်လိုက်ရင်း ...

“ထပ်ပြောမယ်နော်၊ တစ်၊အချက်အနေနဲ့ ခုနက လေလည်တာ ကျွန်တော် လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

စကားအဆုံးမှာပဲ မထိတရီဟန်လေးတွေနဲ့ လှောင်ရယ်သံတွေက အရင်ထွက်လာကြတယ်။ ပြီး ... စွယ်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကပဲ မနိုးမခန့်ဟန်နဲ့ ...

“လုပ်စမ်းပါဦး ... နှစ်အချက်ဆိုတာကရော ဘာလဲ”

“ပြောမယ်လေ၊ နှစ်အချက်အနေနဲ့ ခုနက ကျွန်တော် မဟုတ်တဲ့ လေလည်တဲ့သူကိုလည်း အပြစ်မဆိုသင့်ဘူးဗျ”

“အောင်မာ ... ပြောရမှာပဲ၊ ဒါ ... ပတ်ဝန်းကျင်ကို ညစ်ညမ်းစေတာပဲလေ”

“ဟုတ်လို့လားဗျ၊ ခုနက ခင်ဗျားတို့ ပြောနေတဲ့ ဥပဒေတွေနဲ့ဆိုရင်

အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာက အဲဒီလို ခပ်ကျယ်ကျယ်လေလည်တာကို ခွင့်ပြုထားတယ်
ဗျ”

“ပေါက်တတ်ကရတော့ရှင်”

“ဘယ်လို ... ပေါက်တတ်ကရ ဟုတ်လား၊ အဲဒီလို ပေါက်ပေါက်
ရှာရှာ ဥပဒေတွေအကြောင်း ခုနကပဲ ခင်ဗျား ပြောနေတာလေ၊ ကျွန်တော်
ပြောတာ အမှန်ပဲဗျ၊ အင်္ဂလန်ဘုရင်မကြီးက အီးပေါက်တာကို အားပေးတယ်
ဆိုတာ သူတို့တစ်နိုင်ငံလုံးသိတယ်၊ ခင်ဗျား အဲဒီအကြောင်းတော့ မလေ့လာ
ဖူးဘူး၊ ထင်တယ်၊ လေ့လာချင်ရင်လည်း နဲ့နဲ့စပ်စပ် လေ့လာပေါ့ဗျာ ... ဟဲ
ဟဲ”

ကျွန်တော်စကားက သူ့အရှိုက်ကို ထိသွားပုံပေါ်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ
စူးစူးဝါးဝါး ပြန်ပြောလာတယ်။

“ရှင် ... ကျွန်မကို ဘာမှဝေဖန်စရာမလိုဘူး၊ ခုနက လေလည်တာ
ရှင်ပဲ၊ တိတိကျကျပြောရရင် ကျွန်မတို့ ပြောနေတာကို ချောင်းနားထောင်ပြီး
အီးထုတာ ရှင်ပဲ”

တကယ်တင်းသွားတဲ့ပုံစံလေးနဲ့ ပြောနေတာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့
မျက်နှာသေသေနဲ့ပဲ ...

“ဒါကတော့ ... ခင်ဗျား စွပ်စွဲတာပဲလေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မဟုတ်
ဘူးလို့ ငြင်းထားပြီးပဲ၊ ကဲပါ ... ဒီအမှုကို ဒီမှာပဲ ရပ်လိုက်ရအောင်၊ တော်ကြာ
ခင်ဗျား ဒီထက်ဆိုးလာရင် အလာဘားမားပြည်နယ်ရဲ့ ဥပဒေအတိုင်း အရေး
ယူရလိမ့်မယ်”

သူ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသေးတယ်။ ပြီးမှ ... စဉ်းစားမိပုံနဲ့

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲရဲနီလာပြီး ...

“ရှင် ... ရှင် ... မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

ပြောရင်းနဲ့ပဲ တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ့်ပုံစံနဲ့ ရှေ့တိုးလာလို့ ကျွန်တော်
လည်း ခံစစ်ကိုသုံးပြီး လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လိုက်ရတော့တယ်။ လှည့်ပြေးရင်းနဲ့
ပဲ ဒင်းကလေး ကြားအောင် အော်ပြောခဲ့သေးရဲ့။

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာမျိုး ... တော်ကြာ ခင်ဗျား တစ်ခုခုလုပ်လိုက်
ရင် လက်မအရွယ်လောက်တုတ်နဲ့ ကျွန်တော် ပြန်ဆုံးမရမှာကို အားနာလို့
လျှော်လိုက်တာ ... ဆီးယူ ... ဆီးယူ”

သူ ဆွေဆွေခန့်ပြီး ကျန်ခဲ့မှာ အသေအချာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ ဥပဒေကို သူသိနေမှာ သေချာလို့ပေါ့။

ပြီးတော့ ... သူ့ကို သေသေချာချာ ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။ ဆီးယူ
(See you) လို့လေ။ မကြာခင် ရန်ကုန်မှာပဲ ပြန်ဆုံချင်သေးတယ်ပေါ့ဗျာ။
ဟဲ ... ဟဲ။

(၃)

ကျွန်တော်ရဲ့ ပြန်လည်ပြောပြချက်ကို နိုင်ကြီးနဲ့ငြိမ်းချမ်းတင်မကဘဲ
သူတို့နဲ့ ပါလာတဲ့ တခြားတစ်ယောက်ကပါ စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေကြတယ်။

စကားလည်းဆုံးရော နိုင်ကြီးက ...

“နေ့စမ်းပါဦးကွ ... အလာဘားမားပြည်နယ်က ဥပဒေဆိုတာနဲ့
အဲဒီကောင်မလေးက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် ပေါက်ကွဲသွားတာလဲ”

ကျွန်တော်က ပခုံးပဲ တွန့်ပြလိုက်ပြီး ...

“အဲဒီဥပဒေကို သူသိလို့ပေါ့ကွ၊ အလာဘားမားပြည်နယ်က ဥပဒေ
ဆိုတာက လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဖနီးသည်ရဲ့ ဆိုးဆိုးရွားရွား
ဖွပ်ဖွဲပြောဆိုမှုကို လက်မအရွယ်ထက်မကြီးတဲ့တုတ်နဲ့ ရိုက်နှက်ပြီး ဆုံးမပိုင်ခွင့်
ရှိတယ်လေ၊ အဲလိုဆိုတော့”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ငြိမ်းချမ်းက ဖြတ်ပြီး ...

“ဟား ဟား သဘောပေါက်ပြီ ... သဘောပေါက်ပြီ မင်းပြောလိုက်တဲ့အတိုင်းဆိုရင် သူက မင်းကို စွပ်စွဲပြောဆိုနေတဲ့ မင်းရဲ့ဇနီး ဖြစ်သွားတာပေါ့ ... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ပဲ ...

“အဟီး ... ပထမတော့ မရည်ရွယ်ပါဘူးကွာ၊ သူက အဲဒီကတ်သီးကတ်သတ်ဥပဒေအကြောင်းစာအုပ်ကို ဖတ်ထားတာဆိုတော့ ငါလည်း အဲဒီစာအုပ်ထဲက အကြောင်းအရာနဲ့ပဲ ပြန်ကိုင်ပေါက်လိုက်ရတာ”

“အဲဒီစာအုပ်က တကယ်ရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့၊ အဲဒီ (Crazy Law) ဆိုတဲ့စာအုပ်ကို အမေရိကန်စာရေးဆရာ ဒစ်ခ်ဟိုင်းမန်း (Dick Hyman) ရေးခဲ့တာကွာ၊ စာအုပ်ထဲမှာ ခုနကလို ကတ်သီးကတ်သတ်ဥပဒေတွေ ထောင်ကျော်တောင် ပါတယ်”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကွာ”

နိုင်ကြီး ညည်းသံဆုံးတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ...

“ဪ ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဆို အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာပါတာတွေကလည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကတ်သီးကတ်သတ်တွေပဲလေ”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ အားလုံးပဲ ရယ်ကြတော့တယ်။ အရယ်ရပ်တော့မှ နိုင်ကြီးက သတိရသွားဟန်နဲ့ ...

“ဟာ ... မင်းဇာတ်လမ်းမှာ မျောနေတာနဲ့ ငါတို့ကိစ္စကိုတောင် ပြောဖို့ မေ့နေတယ်၊ ဒီပါ ... သူက ငါတို့ကို အကူအညီတောင်းထားတဲ့ မောင်အေးဇော်တဲ့၊ ကဲ ... မောင်အေးဇော်”

စကားတောင်မဆုံးသေးဘူး ... အဲဒီ မောင်အေးဇော်က ရှက်အမ်းအမ်းမျက်နှာနဲ့ ...

“ဟာဗျာ ... ကိုနိုင်ကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို အေးဇော်လို့ပဲ ပြောပါဗျ”

ဟုတ်သားပဲလို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ မောင်အေးဇော်လို့ ခေါ်လိုက်တာက သူ့ခမျာ ရောက်ပါပြီဆရာမလို့ သူငယ်တန်းကလေးလို ထူးရမယ့်ပုံ ဖြစ်နေတာကို။

ခုလည်း နိုင်ကြီးက ကီးလျှော့လိုက်ပါတယ်။

“အေးပါကွာ ... ပြီးရော၊ ဒီလို ဒီပါရ ... ခု အေးဇော်က မနက်က မင်းကို ငါတို့ဆရာမသလို ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်နေတယ်၊ စာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပေးဖူးတယ်”

“အဆင်မပြေဘူးလား”

ကျွန်တော်က ဖြတ်မေးလိုက်တာပါ။ အေးဇော်က ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာအိုအိုလေးနဲ့ ပြန်ဖြေလာတယ်။

“မပြေပါဘူး ကိုဒီပါရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်တိုင်လည်း ခံစားပြီး ရေးပေးဖူးတယ်၊ မိုငြိမ်းရေးပြီးတော့လည်း ပေးဖူးတာပဲ၊ စာကို ဖွင့်ဖတ်ဖတ်ချင်းပဲ ရိုးတယ်ဆိုပြီး ပြန်ပေးလိုက်တာ”

အင်း (Own Tune) ရော (Copy) ပါ စုံနေပြီပဲလို့ တွေးရင်း ကျွန်တော် ထပ်မေးလိုက်တယ်။

“ဒါနဲ့ သူက ဘာဖြစ်လို့ ရိုးတယ်လို့ ပြောတာလဲ”

အေးဇော်က ဟီးခနဲ ရှက်ရယ်ရယ်တယ်။ ပြီး ...

“ဒီလို ကိုဒီပါရဲ့... ခင်သက် ပြောတာကတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို ကြိုက်လို့ စာပေးတာကို သူ သိတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့... စာထဲမှာ ချစ်တယ်လို့ မရေးဘဲ ရည်းစားစာလေးတစ်စောင်လောက်တောင် မရေးတတ်ဖူးလားလို့ ပြန်ပြောတာဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း စားတာပေါ့ဗျာ၊ ရည်းစားစာဆိုမှတော့ ချစ်တယ်လို့ မပါရင် ဘာရေးရမှာလဲ”

အေးဇော်စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော် နည်းနည်းစဉ်းစားသွားတယ်။ စဉ်းစားရင်းနဲ့ပဲ ...

“ဒါနဲ့ အေးဇော်... မင်းကောင်မလေးနာမည်က ဘယ်သူ”

“ဟို... ခင်သက်... ခင်သက်ပိုင်ပါ ကိုဒီပါ”

ကျွန်တော် ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်ရင်း...

“အင်း... ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့ခင်သက်ပိုင်က မင်း သူ့ကို ချစ်နေမှန်းသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့... အဲဒီအပေါ်မှာလည်း စိတ်လှုပ်ရှားချင်ပုံရတယ်”

“မသိတော့ပါဘူး၊ အစ်ကိုရာ... အဲဒါ တိုင်ပတ်ပြီး ကိုနိုင်ကြီးကို ပြောမိတာနဲ့ ကိုဒီပါနဲ့ တွေ့ပေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ မင်းမှာ ပိုက်ဆံ အလုံအလောက်တော့ ပါလာပါ တယ်နော်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အေးဇော်က ကြောင်တက်တက်ပုံစံလေးနဲ့ ပြန်ကြည့်ပြီး ...

“ဗျာ... ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဒီပါ”

“ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ ငါတို့ မင်းကိုကို အကူအညီပေးရင် ငါတို့စားသမျှ မင်း ရှင်းမယ်ဆို၊ နိုင်ကြီးက ပြောတာပဲ”

အဲဒီတော့မှ အေးဇော်က သက်ပြင်းကျသွားပုံနဲ့...

“ဟာ... ကိုဒီပါကလည်း နောက်တယ်ဗျာ၊ အဲဒီကိစ္စကို ခေါင်းထဲ ထည့်မထားပါနဲ့”

“မထည့်လို့ မရဘူးကွ၊ ခုတောင် ငါ ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ ဗိုက်က စောနေပြီ၊ အဲဒါကို အရင်လုပ်ရမယ်”

အဲဒီလိုပြောလိုက်တာနဲ့ အေးဇော်ကလည်း အကင်းပါးပါတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ...

“ဆောရီးဗျာ... ဒါဆိုလည်း အရင်စားလိုက်ရအောင်လေ၊ ကိုနိုင် ကြီးတို့ရော စားကြတော့မလား”

“စားမှာပေါ့ကွ... ငါတို့က အငတ်ခံရမှာလား”

နိုင်ကြီးအပြောကြောင့် ရယ်ဖြစ်ကြသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လည်း ဒကာရှိတုန်းဆိုပြီး အားပါးတရ မှာယူမျှီဆိုလိုက်ကြတာပေါ့။

စားသောက်လို့လည်းပြီးရော ကျွန်တော်က...

“ကဲ နိုင်ကြီး... အေးဇော်ကိစ္စကို မင်း ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

ရုတ်တရက် မေးလိုက်လို့ နှုတ်ခမ်းပါးနားသပ်နေတဲ့ နိုင်ကြီးလည်း နှင်သွားတဲ့ပုံစံနဲ့...

“ဟာကွာ... ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ၊ မစဉ်းစားတတ်လို့ပဲ မင်းကို ခေါ်လိုက်တာလေ”

အမှန်တော့ ဒီကောင် မစဉ်းစားတတ်မှန်းသိလို့ ကျွန်တော်လည်း ပနာယူလိုက်တာပါ။

ပြီးမှ ငြိမ်းချမ်းကို စွေကြည့်ရင်း...

“ကဲ ငြိမ်းချမ်း... မင်းရဲ့အိုင်ပက်ကို ထုတ်လိုက်စမ်းပါဦး”

“ဪ... အေး... အေး”

ငြိမ်းချမ်းက ချက်ချင်းပဲ သူ့လွယ်အိတ်ထဲက သင်ပုန်းနဲ့အတူ ကျောက်တံကိုပါ တွဲပေးလာတယ်။

ကျွန်တော်က ပြည်တွင်းဖြစ် အိုင်ပက်ကို ကိုင်ထားရင်း အေးဇော်ကို အရင်ကြည့်လိုက်တယ်။

“အေးဇော်... ခု ငါရေးပေးတဲ့အတိုင်း ပြန်ကူးပြီး မင်းရဲ့ခင်သက်ပိုင်ကို ပေးလိုက်၊ ဘာလဲလို့ပြန်မေးရင် သူ့ကို စဉ်းစားကြည့်လို့ပဲ ပြောလိုက်... ကြားလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ကိုဒီပါ”

ရိုရိုကျိုးကျိုးပြောလာတဲ့ အေးဇော်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တောင် သနားသွားတယ်။ ပြီး... သင်ပုန်းပေါ်မှာလည်း စာကြောင်းတချို့ ချရေးပေးလိုက်တယ်။

$$(B - P) \times (N - D)$$

$$(F - R)$$

$$(H - V) \times (T - J)$$

$$(U - W) + (P - Z)$$

$$(D - F)$$

$$(T - V) + (O - Y)$$

သင့်ဘူးကွာ၊ ကဲ ကဲ ... မင်း မယုံရင် အဲဒီစာကိုလည်း မကူးသွားနဲ့တော့၊
စားထားတာတွေကိုလည်း ငါပဲ ရှင်းလိုက်ပါမယ်”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း အေးဇော်က မျက်ကလူးဆန်ပျာလေးနဲ့ ...

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး ကိုဒီပါရယ်၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘာတွေ
မှန်းမသိလို့ပါ”

“အေး ... ငါလည်း အဲဒီခံစားမှုကို မင်းကိုယ်စား ခင်သက်ပိုင်ကို
ပေးချင်တာကွ”

အဲဒီစကားကတော့ အေးဇော်ရဲ့မေးရိုးကို ပြေးထိုးလိုက်သလို ပွဲသိမ်း
ပါ။ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဒီကောင် ငြိမ်သွားတယ်။ ပြီး ... တဖြည်းဖြည်းနဲ့
ငါးရုဉ်းပြီးလေး ပြုံးလာတယ်။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်ကို တစ်ဘဝလုံး ပုံအပ်လိုက်တဲ့ အားကိုးကြည့်
လေးနဲ့ ကြည့်လာပြီး ...

“အိုကေ ကိုဒီပါ ... ကျွန်တော် ရဲရဲကြီး ပေးလိုက်တော့မယ်ဗျာ၊
ကျွန်တော် ဒီနေ့ ကိုဒီပါနဲ့တွေ့တာ ကံကောင်းသွားပြီဗျ”

ကျွန်တော် မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးလိုက်တယ်။ ပြီး ... ဆိုင်၊ မဆိုင်တော့
မသိဘူး။ အသိဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ရဲ့စကားကိုတောင် ငှားပြီး မြှက်ကြား
လိုက်သေးရဲ့။

“မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား အေးဇော် ... ပစ္စည်းကောင်းဆိုတာ နေရာ
တိုင်းမှာ မရဘူးကွ”

အေးဇော် အားရပါးရကို ခေါင်းညိတ်ပြလာတယ်။ စားထားသော
ထားတာတွေကို အေးဇော် ပိုက်ဆံရှင်းနေချိန်မှာတော့ နိုင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါတွေက ကျွန်တော် ခင်သက်ကို ရေးပြီးပေးရ
မှာလား။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ကိုဒီပါ”

ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့စာလုံးတွေကိုကြည့်ပြီး အေးဇော်က နားမ
လည်သလို မေးလာတယ်။

ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်နဲ့ပဲ ...

“ဘာလဲဆိုတော့ ... ဒါဟာ ပေးစာပေါ့ကွာ၊ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့
မင်းအတွက် ပြန်စာရမှပဲ ငါ ပြောပြမယ် ... ဟုတ်ပြီလား”

စကားအဆုံးမှာ အေးဇော်က မယုံသလိုဟန်လေးနဲ့ တွေ့ဝေနေသေး
လို့ ကျွန်တော်က ...

“အေးဇော် ... မင်း ငါ့ကို မယုံရင် ခုလိုတောင် ငါနဲ့ လာမတွေ့

မသိမသာလေး ကပ်မေးလာသေးရဲ့။

“ဟေ့ကောင် ဒီပါ... မင်း အေးဖော်ကို ရေးပေးလိုက်တာတွေဟာ စားကောင်းသောက်ကောင်းအောင် ပေါက်ကရဲတွေ ရေးပေးလိုက်တာတွေ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောသေးဘဲ နိုင်ကြီးကို ခပ်စွေစွေ အရင်ကြည့် လိုက်တယ်။ ပြီးမှ လေသံတည်တည်နဲ့...

“နိုင်ကြီး... မင်း အဲဒီလိုပဲ ငတုံးငအ အမြဲတမ်းလုပ်နေ၊ နောင် တစ်ချိန်ကျရင် ဘယ်သူကမှ မင်းနာမည်ကို မှတ်မှတ်ရရ ပြောနေကြမှာ မဟုတ် ဘူးကွ... နားလည်လား”

ကျွန်တော်စကားလည်း ဆုံးရော နိုင်ကြီး ငြိမ်ကျသွားတယ်။ တကယ်ပဲ ကျွန်တော်ပြောတာကို နားလည်သဘောပေါက်သွားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ထင်ပြီး ပြန်မေးရင်ပဲ သူ့ကို အထင်သေးမှာစိုးလို့လားမသိဘူး... ပါးစပ်ကို ပိတ်သွား လေရဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ စားထားသောက်ထားတာတွေက တန်ခိုးပြပြီး ကျွန် တော် လေလည်ချင်လာရတယ်။ ဒီအချိန်မှာတော့ အောင်မထားတော့ပါဘူး။ အင်္ဂလန်ဘုရင်မကြီးကို ဂုဏ်ပြုချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်တော် မတိုးမကျယ် ‘ပု’ ဖြစ်လိုက်တယ်။

မှန်တာပြော သစ္စာပါ... ကျွန်တော် လေလည်ရင်းနဲ့ အချိန်တစ်ပြေး ညီ ဆိုသလို သတိရလိုက်မိတာက စွယ်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး။

အင်း... အီးပေါက်တိုင်း သတိရနေတော့မှာပဲ စွယ်တော်ရယ်လို့ တောင် ညည်းရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။

ကဗျာမဆန်လိုက်တာ...။

ဟူး... ပြီးတော့ နည်းနည်းနံတယ်။

..

(၄)

ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ ကျောင်းကကိစ္စတွေကို ကျွန်တော် ခဏ မေ့ထားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီလိုဆိုလိုက်လို့ သိပ်မရှုပ်သွားကြပါနဲ့။ ကျောင်းကနေ ကျောင်း ဆိုတာက ပညာရပ်နဲ့ သောက်ဖို့နေတဲ့ တက္ကသိုလ်လာကနေ လတ်တလော ကျွန်တော် ခိုနားနေတဲ့ သုခိတာရာမကျောင်းလို့ ဆိုလိုတာပါ။ ရှင်းအောင်ထပ် ပြောရရင် ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ဒီပါနိုင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းသားပေါ့။ လောလော ဆယ် သူများတွေဆီ စာရေးရင် (ခေတ္တ-သုခိတာရာမ) လို့တောင် အောက်က နေ နာမည်တပ်လို့ ရသေးတယ်။

ထားပါတော့။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဆိုလို့ သိပ်တော့လည်း အထင် မသေးကြနဲ့ဦး။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးက ကျွန်တော့်ဘကြီးတော်တယ်။ အဲဒီလို ပြောလို့ သိပ်လည်း အထင်မကြီးကြပါနဲ့။ ဘကြီးတော်တဲ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာ

တော်က သူ့အမျိုးဆိုပြီး မျက်နှာသာပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မကြည်ရင် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဖက်ပိုးကို သမတာ။

ဘာပဲပြောပြော နယ်ကလာပြီး ကျောင်းတက်ရတဲ့ ကျွန်တော်အတွက် ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေရတာ အတော့်ကို အဆင်ပြေပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးထုတ်ပြန်ထားတဲ့ စည်းကမ်းတွေရှိသလို ဘုန်းကြီးချမှတ် ပေးထားတဲ့ ဒီမိုကရေစီလည်း ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ ပညာရေးကိစ္စနဲ့ပတ် သက်ရင် ဘုန်းကြီးက ကျောင်းက တယ်လီဖုန်းကို သုံးခွင့်ပေးထားတယ်။

ခုလည်း ကျောင်းပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကျောင်းရဲ့ဝေယျာဝစ္စတွေ ကို အရင်လုပ်ရသေးတယ်။ ပြီးရင် ... တခြားကျောင်းသားတွေနဲ့ ဘောလုံး ကန်ချင်ရင်လည်း ကန်ပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခါတလေမှ ဝင်ကန်ဖြစ် တယ်။ အားရင် စာဖတ်နေတာက များတာကို။

ကျောင်းဝင်းထဲက ချောင်တစ်ချောင်မှာ အပီယူရင်း စာဖတ်နေတဲ့ အချိန်မှာပဲ ကပ္ပိယကြီး ဦးဝလုံး ကျွန်တော့်အနားကို ခပ်ကုပ်ကုပ် ရောက် လာတယ်။ ဦးဝလုံးက ဒီကျောင်းမှာ ရောက်နေတာ ကြာပြီ။ ခပ်ငယ်ငယ်ကပဲ မိဘတွေ မရှိတော့လို့ ဘုန်းကြီးက ခေါ်ယူကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားတာ။ ခုဆို ဘုန်းကြီးရဲ့ ပီအက်(စ်)အိုလောက်နီးနီး ဖြစ်နေပြီ။

အနားရောက်တော့ ဦးဝလုံးက ကျွန်တော့်ဘေးနားမှာ ထိုင်ချလိုက် ရင်း ...

“မောင်ဒီ ... ဘာတွေဖတ်နေတာလဲကွ”

စာအုပ်ကို အသာချရင်း ဦးဝလုံးကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ပြီး ... အသာပြီးပြလိုက်ရင်း ...

“ဒီလိုပါပဲဗျာ ... တောအကြောင်း တောင်အကြောင်းပေါ့”

စကားအဆုံးမှာပဲ ဦးဝလုံးက နှုတ်ခမ်းအသာတွန့်ရင်းနဲ့ ...

“ဖုန်းအကြောင်းရော အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ မပါဘူးလား”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တောင် မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိတယ်။ ထူး ဆန်းလှချည်လားပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ ... ကပ္ပိယနဲ့ ဖုန်းနဲ့က ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်တာကိုး။

“နေစမ်းပါဦးဗျာ ... ဦးဝလုံးက ဖုန်းအကြောင်းတွေ ဘာတွေ မေး တယ်ဆိုတော့ ဘာလဲ ... ဖုန်းဝယ်တော့မလို့လား”

ဦးဝလုံးက ခေါင်းခပ်ပြင်းပြင်းခါတယ်။ ပြီး ... စိတ်မသက်မသာ ပုံစံကြီးနဲ့ ...

“မဝယ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီဖုန်းကြောင့် ငါ စိတ်ညစ်နေ တာကွ”

“ဟင် ... ဘယ်လို၊ ဘယ်လို”

ထပ်မေးလိုက်တော့ ဦးဝလုံးက လေပူထပ်မှုတ်ပြန်တယ်။ ပြီးမှ ...

“ဖုန်းကြောင့် စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုတာကကွာ ... ခု ငါတို့ကျောင်း မှာနေတဲ့ ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“အင် ... သိတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... လူဝတ်လဲသွားလို့လား”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ခု ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့် ဖုန်းဝယ်ထားတယ်၊ အဲ ... ဝယ်တာဆိုပေမယ့် သူ့ဒကာ၊ ဒကာမတွေက ဝယ်ပြီး လှူထားတာပေါ့ ကွာ”

“ဘာများလဲလို့ ဦးဝလုံးရာ ... ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်မှာ ဖုန်းရှိတော့

ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့တောင် လိုအပ်ရင် တောင်သုံးလို့ ရသေးတာပဲ ဟာကို”

ဦးဝလုံး ခေါင်းကုတ်တော့တယ်။ ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်ဆိုတာက အသက် ကြီးမှ ဘုန်းကြီးဝတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ လူဝတ်တုန်းက နာမည်ပဲ စွဲနေကြလို့ ရပ် ကွက်ထဲက ဒကာဒကာမတွေက ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့် ခေါ်ကြတယ်။

ခုလည်း ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်ရယ်၊ ဖုန်းရယ်၊ ဦးဝလုံးရယ် ဘယ်လို ပတ်သက်နေကြလဲတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ဦးဝလုံးက လေသံလေးလေးကြီးနဲ့...

“ဖုန်းရှိတာတော့ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့... ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့် က အဲဒီလိုစက်ပစ္စည်းတွေကို နဂိုကတည်းကမှ ဝါသနာက ခပ်ပါပါရယ်၊ ခုလည်း တက်ပက်ပလ္လင်ဆိုလား၊ ဝယ်ထားသေးလား...”

“အာ... တာချီစကရင်ပါဗျာ၊ ဘယ်နှယ် တက်ပက်ပလ္လင်ရမှာလဲ၊ ဟန်းဆက်မှာ ခလုတ်တွေမပါဘဲ စကရင်မျက်နှာပြင်ပေါ်ကို လက်နဲ့တိုပြီး သုံးရတဲ့ ဖုန်းမျိုးပါ”

ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်ရင်းပြောတော့ ဦးဝလုံးကလည်း ရောယောင် ခေါင်းလိုက်ကုတ်ပြီး...

“အေး... ထားတော့ကွာ၊ သူ့ဟာသူ ဘာဖုန်းပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ခုတော့ အဲဒီဖုန်းကို ကလိတယ်၊ ပြီးရင်... ငါ့ကို အပြင်သွားခိုင်းပြီး သူ့ဖုန်းကို ခေါ် ခေါ်ခိုင်းနေတာကွာ၊ အသံထွက်သိချင်လို့ဆိုလား။ ဘာဆိုလားပဲ”

အင်း... ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်တော့ သူ့ဖုန်းရဲ့ရိုက်တုန်းသံကို ဦးဝလုံး အကူအညီနဲ့ စမ်းသပ်နေပြီဆိုတာ စဉ်းစားလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က...

“အဲဒါများဗျာ... ကျောင်းက ကြိုးဖုန်းနဲ့ပဲ ခေါ်ပေးလိုက်ရောပေါ့”

စကားလည်း ဆုံးရော ဦးဝလုံးကို ကျွန်တော့်ကို မျက်ထောင့်မနီတန်နဲ့ ကြည့်လာပြီး...

“ဟ... ဖြစ်မလား၊ မောင်ဒီရ၊ ကျောင်းက ဖုန်းနဲ့သာဆိုရင် ဆရာ တော် ငါ့ကို နားဘန်ကျင်းမှာပေါ့”

ဟုတ်သားပဲလို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ ပြီး... ဦးဝလုံးကိုလည်း ရယ်ချင်ပက်ကျိဟန်နဲ့ကြည့်ရင်း...

“ဒါနဲ့ ဦးဝလုံးက စိတ်ညစ်နေတာပေါ့”

“အေးကွာ... ဒီတစ်ရက်တည်းတင် အပြင်ထွက်ခေါ်ပေးရတာ အခေါက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီ၊ ဦးပဉ္စင်းဆိုတော့လည်း မလုပ်ပေးရင် မကောင်း ပြန်ဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကဲပါ... နောက်နေ့ကျရင် ဦးဝလုံး သက်သာ အောင် ကျွန်တော် တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးပါမယ်”

အကြံတစ်ခု ခေါင်းထဲရောက်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက် တယ်။ ဦးဝလုံးက ကျေးဇူးတင်ဟန်လေးနဲ့...

“အေးကွာ... လုပ်စမ်းပါဦး၊ မင်းက ခေတ်လူငယ်ဆိုတော့ မင်း စကားဆိုရင် ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်က လက်ခံရင် လက်ခံမှာကွာ”

ဦးဝလုံးက ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်ကို ဖျောင်းဖျာပြောဆိုပေးမယ်လို့ ထင် နေပုံရတယ်။ ဘုန်းကြီးစာသွားချလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားထား တာက တခြားပါ။

ထွေရာလေးပါး ပြောနေကြရင်းနဲ့ ခဏကြာတော့ ဆရာတော်က
ခေါ်ခိုင်းလို့ဆိုပြီး ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဦးဝလုံးကို လာခေါ်တယ်။ သူ
ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော်လည်း စာဆက်ဖတ်နေလိုက်တယ်။

သိမ်မကြာလိုက်ဘူး... တစ်ယောက်တည်းပြောနေတဲ့ စကားသံတစ်ခု
ကို ကျွန်တော်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကြားလိုက်ရပြန်ရဲ့။

“အဲဒီကိစ္စတွေကတော့ ကိုယ်တော်တို့နဲ့ သိပ်တော့မပတ်သက်တော့
ဘူးကွာ၊

အေး ဒကာကြီး... ဖုန်းချပြီးရင် ဦးပဉ္စင်းဆီ တစ်ချက်လောက်
ပြန်ခေါ်လိုက်စမ်းပါ”

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်ပေါ့။ ပီတိမျက်နှာတော်နဲ့ ဖုန်းကို
အသာပိတ်လိုက်တယ်။ ခဏနေရင်ပဲ သူ့ဖုန်းဆီက ရိန်းတုန်းသီချင်းသံဟာ
လွင့်ပျံ့ထွက်လာပြန်လေရဲ့။

“တရားမျှတ လွတ်လပ်ခြင်းနဲ့ မသွေ... တို့... ပြည်...”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိတယ်။ အင်း... ရိန်းတုန်းသံနဲ့ ဦးပဉ္စင်းနဲ့
ကတော့ ဟပ်နေတာပဲ။

နောက်ပြီး ကပ္ပိယကြီးဦးဝလုံးအတွက် အချက်တစ်ချက်ကိုပါ ကျွန်
တော် ထပ်စဉ်းစားလိုက်မိရဲ့။

နောက်နေ့ ကျောင်းကနေ ကျောင်းကိုသွားလို့ ကျောင်းရောက်တော့
အသင့်စောင့်နေတဲ့ နိုင်ကြီးတို့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူတို့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ငြိမ်းချမ်းက...

“ခုနကတောင် ဒီနားမှာ ခင်မာလာတို့အုပ်စုကို ရစ်သီရစ်သီနဲ့ တွေ့
လိုက်မိတယ်။ မင်းကိုများ လာရှာတာလား မသိဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ ရှယ်ပုံမှန်တစ်ခွက်လို့ အသံထုတ်
ပြီး မှာလိုက်တယ်။ ပြီးမှ...

“ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါကွာ၊ သူတို့နဲ့ ငါနဲ့က တွေ့စရာကိစ္စ
ထွေထွေထူးထူးမှ မရှိတာ၊ ပြီးတော့... ခင်မာလာတို့ဆိုတာကလည်း ကိုယ့်
ထမင်းကိုယ်စားပြီး အားရင် ကျောင်းထဲမှာ ကတ်ဝေါ့ (cat walk) လျှောက်

နေကျပဲ ဥစ္စာ”

ကျွန်တော့်တုံ့ပြန်စကားကို ငြိမ်းချမ်း စောဒကတက်မလာတော့ဘူး။
အဲဒီအချိန်မှာပဲ လက်ဖက်ရည်ရောက်လာလို့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ငုံ ငုံလိုက်
တယ်။

ခွက်ပြန်အချမှာပဲ နိုင်ကြီးက ...

“ဒီပါ ... မင်းကို ငါ တစ်ခုလောက်တော့ မေးချင်တယ်”

“အင်း ... မေးလေ”

ခပ်ပေါ့ပေါ့ဟန်နဲ့ပဲ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ နိုင်ကြီးကတော့
လေးနက်တဲ့အမူအရာနဲ့ ...

“ဒီလိုကွာ ... မနေ့က မင်း အေးဇော်ကို ရေးပေးလိုက်တဲ့စာလေ”

“အင်း ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ ... အဲဒီစာကို ဟိုကောင် ယူသာယူသွားတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်
မှန်းတောင် သိသွားတာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ... ငါတို့ကိုလည်း မင်း မပြောပြဘူး။
အဲဒါကို သိချင်နေတာ။ မင်း ... ဘာတွေရေးပေးလိုက်တာလဲ”

စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော် ပခုံးအသာတွန့်လိုက်မိတယ်။ တကယ်
တော့ ဒီကိစ္စဟာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လို့ လျှို့ဝှက်ထားစရာ ဘာအကြောင်းမှ
မရှိပါဘူး။ မလိုအပ်သေးလို့ မပြောပြခဲ့တာပါ။

ခုလည်း ကျွန်တော်က ...

“အဲဒါကိုမပြောခင် မင်းတို့ကို ငါ တစ်ခုမေးမယ်။ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်
တွေဟာ ခွဲစိတ်တဲ့အခါမှာ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ရဲ့မျက်နှာကို မျက်နှာဖုံး (mask)
နဲ့ အုပ်ထားလဲ ... သိလား”

“ရောဂါပိုးမွှားတွေ ကူးစက်မှာစိုးလို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီမေးခွန်းကို ဟာသအမြင်နဲ့ ဖြေကြည့်
တဲ့အခါ နောက်တစ်မျိုးထွက်တယ်ကွ”

“ဟေ ... ဘယ်လိုလဲ”

“ဪ ... ခွဲစိတ်တာ မအောင်မြင်ရင် သူတို့မျက်နှာကို မမှတ်မိ
အောင်လို့တဲ့”

“ဟာ”

နှစ်ကောင်သား မရယ်ချင်၊ ရယ်ချင်ဟန်နဲ့ ရယ်ကြတယ်။ ပြီး ...
နိုင်ကြီးကပဲ ...

“အဲဒါနဲ့ မင်းရေးပေးတဲ့စာက ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

ကျွန်တော်က မျက်နှာပင့်ရင်း ...

“ပတ်သက်တာပေါ့။ ငါက ငါ့စိတ်ကူးနဲ့ ခင်သက်ပိုင်ဆိုတဲ့ အေးဇော်
ရဲ့ကောင်မလေးကို စစ်သပ်လိုက်တာကွ။ သူ့ဘက်က ဉာဏ်မမီလို့ ပြန်စာ
မလာဘူးဆိုရင် ငါ့ရဲ့ပေးစာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှင်းပြစရာ
မလိုတော့ဘူးလေ။ ဆိုလိုတာကတော့ကွာ စစ်သပ်တာ မအောင်မြင်ခဲ့ရင်ဆိုတဲ့
အတွေးနဲ့ ဖုံးထားတာ”

နှစ်ကောင်စလုံး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကိုယ်စီ တွန့်သွား
ကြတယ်။

ပြီး ... နိုင်ကြီးက အရင် အောက်သိုးသိုးလေသံနဲ့ ...

“ဪ ... ဒါဆိုရင် တစ်ဖက်က ပြန်စာလာမှ ပေးစာရဲ့အဓိပ္ပာယ်
ကို မင်းရှင်းပြမယ်ပေါ့ ... ဒီလိုလား”

“အဲဒီသဘောပဲ”

ကျွန်တော် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်တော့ နိုင်ကြီးက မျက်နှာကို မဲ့ရှုံ့ပြီး ...

“ဖင်ခေါင်းကလည်း ကျယ်လိုက်တာကွာ”

“ကျယ်တယ်ကွာ ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ဖင်ခေါင်းကျယ်တော့ ချေးတုံးကြီးကြီး ပါလို့ရတာပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား”

‘ဝေါ့’

“ထို့ ... ရွံစရာကောင်းလိုက်တာ ဒီပါရာ”

“အောင်မာ ... မင်းတို့က အရင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောလို့ ငါက တစ်တစ်ခွခွ ပြန်ပြောတာလေ၊ လာပြီး ရွံပြနေသေးတယ်”

“တော်ကွာ ... ဒီပါ ... တော် တော်”

ငြိမ်းချမ်းက အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ ဝင်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း တော်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အချိန်ကိုက်ဆိုသလို အေးဖော်တစ်ယောက် ကင်တင်းထဲကို စည်ပင်ရဲအဖမ်းခံရတဲ့ ဈေးသည်လို အပြေးတစ်ပိုင်းနဲ့ ဝင်ရောက်လာပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကိုလည်းပြင်ရော နိုင်ကြီးတို့ကိုတောင် ဂရုမစိုက်တဲ့အသွင်နဲ့ ...

“အတော်ပဲ ကိုဒီပါရာ ... ကျွန်တော် အစ်ကိုကို လိုက်ရှာနေတာဗျ”

“အေး ... ပြော ... ဘာကိစ္စလဲ”

ပြောရင်း အေးဖော်မျက်နှာကို အရင်အကဲခတ်လိုက်မိတယ်။ ဒင်းမျက်နှာက ဝင်းပနေလို့ ဒီကောင် တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားလာပြီဆိုတာကိုလည်း

သိလိုက်တယ်။

တွေးနေတုန်းမှာပဲ အေးဖော်က သူ့ကျောပိုးအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ဟိုရှာဒီရှာလုပ်တယ်။ နိုင်ကြီးက ဝင်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

နိုင်ကြီးစကားက အေးဖော်နံကြားတောင် မကပ်ဘူး။ ဝင်လာကတည်းက ဂရုမစိုက်ခဲ့တာမို့ ခုလည်း ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိတယ်လို့တောင် မထင်ဘဲ ကျွန်တော့်ဆီ မျက်နှာမူပြီး ...

“ဒီ ... ဒီနေ့ပဲ ကျွန်တော့်ကို ခင်သက်က စာပြန်ပေးလိုက်တယ်ဗျ”

စကားအဆုံးမှာ နိုင်ကြီးက အမှတ်မရှိ ဝင်မေးပြန်တယ်။

“ဘာ ... ဘာရေးထားတာလဲကွ၊ ပြန်စာမှာ”

အေးဖော်က နိုင်ကြီးကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်တယ်။ အကြည့်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ကျယ်ဝန်းတယ်။ ဘာရေးရေး ခင်ဗျားအမူလား။ အသာနေစမ်းပါ။ ကိုယ့်အဆင့်နဲ့ ကိုယ်နေ၊ နေရာတကာ ဝင်မပါနဲ့၊ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါ ... စတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ အကုန်ပါတယ်။ အဲဒီအကြည့်ကြောင့်လည်း နိုင်ကြီးခမျာ နင်သွားပုံပါ။ ကာလံဒေသံမှ နားမလည်တာကိုး။ ခံပေါ့။

အေးဖော်ကတော့ အိတ်ထဲက စာရွက်ခေါက်ကလေးကိုထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ကမ်းပေးလာရင်း ...

“ရော ... ကိုဒီပါ၊ ပြန်စာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲတော့မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ဒီစာကိုမပေးခင် ခင်သက်ကတော့ ပြောတယ်၊ ရှင့်စာက မဆိုးပါဘူးတဲ့”

“အမ် ... ဟမ်”

နိုင်ငံခြားတက်ကားတွေထဲက မင်းသားအတိုင်း ကျွန်တော် အသံ
ပြလိုက်တယ်။ ပြီး ... အေးဇော်ရဲ့ပြန်စာဆိုတာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့
ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ...။

အေးဇော်

ရှင်စာရဲ့အလယ်ဗဟိုက နာရီကို
ကြည့်လိုက်ပါ။ အဲဒီနာရီထဲက
၇:၃၀, ၃:၃၀, ၆:၄၅ အချိန်တွေရဲ့
အနာသတ်ဟာ လောလောဆယ်
ရှင်ကိုပြောချင်တာပဲ။

ခင်သက်ပိုင်

“ဘာလဲဆိုတာကိုတော့ ရှင်းပြဦးဗျာ၊ ကိုဒီပါပဲ ပြန်စာရရင် ရှင်းပြ
မယ်ဆို”

“အေးပါ... ခုဟာကလည်း ဒီစာရဲ့အဖြေကို အရင်ပြောပြတာပါ”
စကားအဆုံးမှာပဲ ကျွန်တော်က ငြိမ်းချမ်းကို...

“ဟေ့ကောင်... မင်း အိုင်ပက်ကိုထုတ်ပြီး သူငယ်တန်းအင်္ဂလိပ်
ဖတ်စာအုပ်ထဲက CAPITAL LETTERS ဆိုတဲ့ အေဘီစီဒီယောကို
ဆွဲလိုက်စမ်းပါ”

“ဟေ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဪ... လုပ်မှာသာ လုပ်စမ်းပါကွ”

ငြိမ်းချမ်းက စောဒကမတက်တော့ဘဲ အေဘီစီဒီယောကွက်ကို နှစ်ခါ
သုံးခါလောက် မှားပြီးမှ အမှန်ကို အပြီးသတ် ရေးဆွဲလိုက်တယ်။ အင်္ဂလိပ်စာ
တော်တော် ကြေခဲတဲ့ပုံပဲ။

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်က သင်ပုန်းနဲ့ ကျောက်တံကို ယူလိုက်ရင်း
ရယ်ကျဲကျဲနဲ့...

“အမှန်တော့ ပါးပါးလေး ဦးနှောက်စားလိုက်တာပါ။ ပထမ ငါရေး
ပေးတဲ့စာမှာ $(B - P) \times (N - D)$ လို့ ပါတယ်မဟုတ်လား။ စာထဲကအတိုင်း
ယေားကွက်မှာ (B) ကနေ (P) ကို မျဉ်းဆွဲလိုက်၊ ပြီး (N) ကနေ (D) ကိုပါ
ထပ်ဆွဲလိုက်။ အဲဒါဆိုရင် သူတို့နှစ်ကြားမှာ အမြောက်လကွဏာ (x) အတိုင်း
ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမျဉ်းနှစ်ခုရဲ့ဆုံမှတ်မှာ ဘာရှိလဲ ကြည့်လိုက်”

ပြောရင်း ကျွန်တော်က ယေားကွက်မှာ တစ်ခါတည်း ဆွဲပြလိုက်
တယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ကျောင်းစာထဲကလို ပုံနှင့်တကွရှင်းပြမှ

စာဖတ်ပြီး ကျွန်တော်ပြုံးတော့ အေးဖော်က မျက်လုံးလေး ကလယ်
ကလယ်နဲ့ မေးလာတယ်။

“ကို... ကိုဒီပါ... ဘာကိုတွေ့လို့ ပြုံးတာလဲဟင်”

နိုင်ကြီးတို့ကပါ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေကြတယ်။ ဘာလဲပေါ့။ ရှင်း
ဦးပေါ့။

ကျွန်တော်က...

“အခြေအနေကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ကောင်မလေးက မင်းကို ကြိုး
စားပါဦးတဲ့”

အေးဖော်မျက်နှာဟာ ယောင်ယောင်လေး ဝင်းပသွားတယ်။ ပြီးမှ
သက်ပြင်းချလိုက်တဲ့အသံနဲ့...

ပြည့်စုံတာလေ။

ကျွန်တော် ဆွဲပြလိုက်တဲ့ ဇယားကွက်ကို သူတို့လည်း ခွဲကြည့်လိုက်

ကြတယ်။

“ဟင်”

A	B	C	D	E	F
G	H	I	J	K	L
M	N	O	P	Q	R
S	T	U	V	W	X
		Y	Z		

“ဟာ ... မျဉ်းကြောင်းနှစ်ကြောင်းရဲ့ဆုံမှတ်မှာ အိုင် (I) ရှိနေပါလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“အဲဒါပဲလေ၊ ပြီးရင် (F) နဲ့ (R) က ဘယ်စာလုံးကို ဖြတ်သွားလဲ”

“(L) ကို”

“ဒါဆို ခုနက (I) နဲ့ ခု (L) ရပြီမလား၊ ကျွန်တာကိုလည်း အဲဒီအတိုင်း ဆက်လုပ်ကြည့်ပေါ့”

စကားအဆုံးမှာပဲ နိုင်ကြီးက ကျွန်တော့်လက်ထဲက အိုင်ပက် အဲ... သင်ပုန်းကို ဖိုးဖိုးဆတ်ဆတ် ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ပြီး ... မျဉ်းကြောင်းတွေ ဆွဲချလိုက်ရင်း ...

“ရပြီ ရပြီ ... မင်းစာထဲကအတိုင်း လုပ်လိုက်တော့ အိုင်လပ်(ဖ်) ယူဆိုပြီး ရလာတယ်”

“အေးလေ ... အဲဒါ ချစ်တယ်လို့ပြောတဲ့ ရည်းစားစာပဲပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား”

အားလုံးပဲ ခေါင်းညိတ်ကြတော့တယ်။ ခေါင်းခါလို့မှ မရတာလေ။ နိုင်ကြီးကတော့ စုပ္ပပ္ပပြောသေးရဲ့။

“မင်းဟာက စဉ်းစားတတ်ရင် အလွယ်ကလေးပဲဟာကို”

ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်ပဲ ...

“မင်းတို့ကိုရော ဘယ်သူက ခက်တယ် ပြောလို့လဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... မင်းတို့တောင် ခုလို မစဉ်းစားဘူးမဟုတ်လား၊ ငါလည်း ဒီကောင်ကောင်မလေးကို အဲဒီအတိုင်း စဉ်းစားနိုင်လိုက်တာ”

စကားလည်းဆုံးရော အေးဇော်က ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗိုက်တယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ... သူ ပြန်ပေးတဲ့စာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကရော”

“အဲဒါကတော့ မင်းကို ပြန်စားတာပါ”

“ဘယ် ... ဘယ်လို စားတာလဲဟင်”

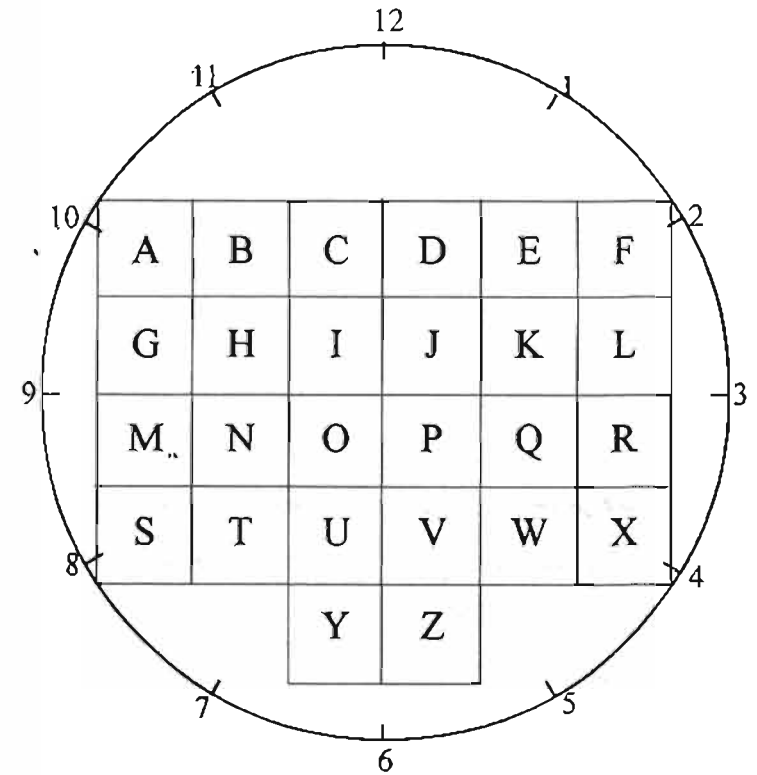
အေးဇော်ရဲ့အမေးကြောင့် ကျွန်တော် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိသေးတယ်။ ဒီကောင် ဘာမှကို မစဉ်းစားချင်ဘဲကိုး။

ဒီတော့ ရှင်းပြရပြန်တယ်။

“ဒီလိုကွာ ... သူ့စာထဲကအတိုင်း ရှင့်စာရဲ့အလယ်ဗဟိုက နှာရီကို ကြည့်ဆိုတာက ... ကဲ ... နိုင်ကြီး အိုင်ပက် ပြန်ပေးဦး”

“ဒေသ...ရော့”

လက်ထဲရောက်လာတဲ့ သင်ပုန်းပေါ်က ဇယားထက်မှာ ပုံတစ်ပုံ ထပ်ဆွဲပြလိုက်တယ်။

ပြောရင်းနဲ့ ကျွန်တော်ကပဲ နာရီပုံပေါ်မှာ မျဉ်းကြောင်းတွေ ထပ်ဆွဲ
ချလိုက်တယ်။

ပုံကတော့ ခုလိုဖြစ်သွားလေရဲ့။

“ဟင် ... ဒါကရော ဘာလဲ”

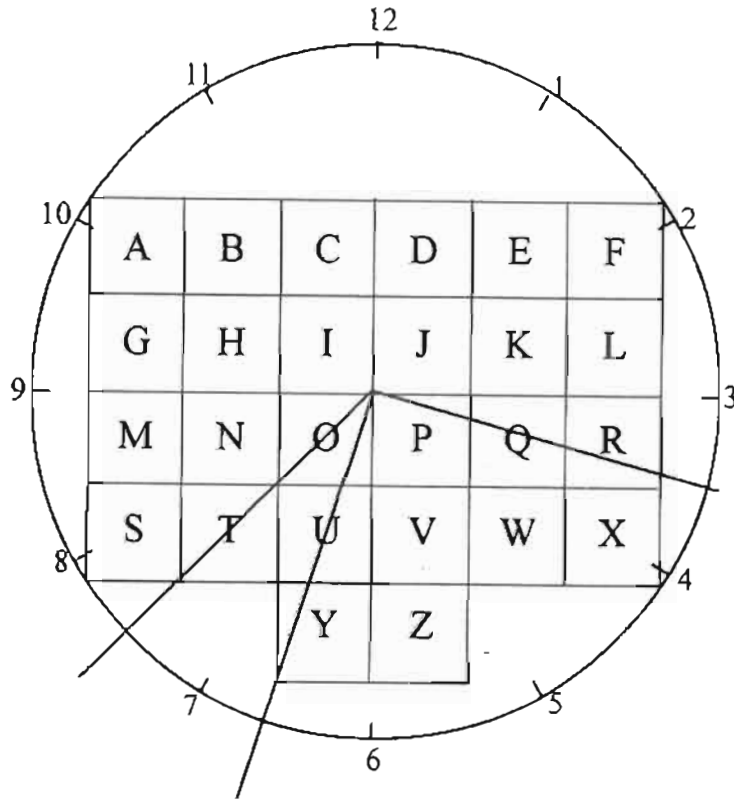
“နာရီလေကွာ၊ သူ့စာထဲမှာက ငါတို့စာရဲ့ အလယ်ဗဟိုက နာရီကို
ကြည့်လို့ ပါတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ဇယားကွက်ရဲ့အလယ်လို့ ယူဆရတဲ့
နေရာကနေ နာရီပုံဆွဲလိုက်တာ”

“အဲဒီတော့ ...”

ငြိမ်းချမ်းက ဝင်မေးတယ်။

ကျွန်တော်က ...

“သူ့စာမှာပါတဲ့အတိုင်း ... (7:30) ရယ် (3:30) နဲ့ (6:45) လောက်
ကိုမှန်းပြီး ခုလို မျဉ်းကြောင်းတွေ ဆွဲချလိုက်မယ်ကွာ၊ အဲဒီမှာကြည့်လိုက်
အနားသတ်စာလုံးတွေက ဘာတွေလဲ”

အားလုံးပဲ ပုံလေးကို ဝိုင်းပြီး ကြည့်နေကြတယ်။ ပြီးတော့မှ ...
အေးဇော်က သက်ပြင်းပါးပါးချရင်း ...

“အင်း ... အနားသတ်စာလုံးတွေက (T) ရယ်, (R) ရယ်, (Y)
ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြိုးစားပါဦးလို့ ပြောတာပေါ့ ... ဟုတ်လား ကိုဒီပါ”

“အေးလေ ... မင်းကို အစကတည်းက ငါ ပြောသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့
ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကို ငါ နောက်ထပ်စာတစ်စောင် ထပ်ရေးပေး
လိုက်ပါ့မယ်”

“ဟာ ... တကယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ အေးဇော်ရဲ့မျက်နှာက စကယ့်ကို လွတ်လွတ်ကျွတ်
ကျွတ် ဝင်းပသွားပါတယ်။

ကျွန်တော့်မှာလည်း ကိုယ်စထားတဲ့ ဇာတ်ဆိုတော့ ကိုယ်ပဲ ဆက်က
ရတော့တာပေါ့။ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။

ကျွန်တော်က အေးဖော်ကိုကြည့်ရင်း...

“တကယ်ပေါ့... ကဲ... မင်းရဲ့စာအုပ်တစ်အုပ် ခဏပေး”

အေးဖော်က ခပ်သွက်သွက်ပဲ ထုတ်ပေးလာတယ်။ ကျွန်တော် တစ်
ချက် စဉ်းစားပြီး သူ့စာအုပ်ပေါ်မှာ စာကြောင်းတချို့ ချရေးပေးလိုက်တယ်။

ဒီတစ်ခါ ရေးပေးလိုက်တဲ့စာကလည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်း
နားနားကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့... ထုံးစံအတိုင်း အထာလေးတော့
ရှိတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ရေးပေးလိုက်တာက အဲ... မြန်မာစာလုံးတွေပါပဲ။

မင်း တယ် ထပ် ရာ စဉ်း ပါ သက် ကို လို့ ပြော

ရှိ စား ဦး ပိုင် ချစ် ပဲ စ တယ် ပေး ခင်

“ဒီအတိုင်းရေးပြီး ပေးလိုက်ရမှာနော်... ကိုဒီပါ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ သူ ဒီစာကို စဉ်းစားလို့ရရင် မင်းကိုလည်း
ထပ်စဉ်းစားပေးလိမ့်မယ်”

“အိုကေဗျ... ကျေးဇူးပဲ”

ဝမ်းသာအားရနဲ့ပြောပြီး အေးဖော် ကောက်ကာငင်ကာ ထပြန်သွား
ဖို့လုပ်တော့ ကျွန်တော်ကပဲ ထပ်သတိပေးလိုက်ရတယ်။

“ခဏလေး အေးဖော်... အရေးကြီးတာ ကျန်သေးတယ်ကွ”

“ဗျာ... ဘာများလဲ ကိုဒီပါ”

ဒီတစ်ခါလည်း ကျွန်တော် ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောပစ်လိုက်တယ်။

“ဪ... ငါတို့စားထားတာတွေ တစ်ခါတည်း ရှင်းသွားလိုက်ဦးလို့”

အေးဖော်ဟာ ဘာမှ စောဒကမတက်တော့ဘဲ စားပွဲထိုးကိုပဲ လှမ်း
ခေါ်လိုက်ပါတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့...

..

2,

✓

(၆)

အဲဒီခွေဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပြန်ရောက်တော့ ဦးဝလုံးက ဆီးပြော
လာတယ်။ အတော့်ကို ဝမ်းသာနေတဲ့ပုံနဲ့ပါ။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်လဲတော့မသိဘူး မောင်ဒီ ... ဦးပဉ္စင်း
မောင်မြင့်တော့ ဒီတစ်ရက်လုံး ဖုန်းကို ပါဝါတောင် ပိတ်ထားတာကွ”

လွယ်အိတ်ကို ခုံပေါ်ချရင်း ကျွန်တော် မပွင့်တပွင့် ရယ်လိုက်တယ်။
ပြီး ...

“ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီမနက်စောစော လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ထွက်ထိုင်တော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ သတင်းဖြန့်ချိရေး အားကောင်းတဲ့
ဒေါ်လုံးတင်နဲ့ တွေ့တယ်လေ။

စကားအဆုံးမှာ ဦးဝလုံး တဟားဟား ထရယ်တော့တယ်။

“ဟား ဟား ... အဲဒါကြောင့်ထင်တယ် မနက်ပိုင်းက ဦးပဉ္စင်းမောင် မြင့် စုပွပွနဲ့ ပြောနေတာကွ၊ ငါ့ကို ဘယ်လိုကိုယ်တော်များ ထင်နေကြလဲ မသိဘူးတဲ့”

“အင်း ... သူ တော်တော်တော့ စိတ်ရှုပ်သွားမှာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော် လုပ်လိုက်တာဆိုပြီး သွားတောင်းပန်လိုက်ရင်တော့ ကောင်းမယ်”

ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူချင်လို့ အဲဒီစကားပြောလိုက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ...

“ဘာအခုမှ တောင်းပန်မှာလဲ၊ မင်းလက်ချက်ဆိုတာ ငါ စုံစမ်းလို့ သိပြီးပြီကွ”

အသံကြားလိုက်ရလို့ လှည့်ကြည့်မိတော့ ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာ ဘယ်လိုထားရမယ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားရရင်း ...

“ဟာ ... ဆော့ ... ဆော့ရိုးပဲ ... အဲ ... ကန်တော့ပါ ဦးပဉ္စင်း ရယ်၊ တ ... တပည့်တော်က အဲဒီလောက်အထိ မရည်ရွယ် ... ရွယ်”

စကားတောင်မဆုံးသေးဘူး ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်က ...

“ဘာကွ ... ဘုန်းကြီးကို ခေါင်းခေါက်ပြီးမှ ဆော့ရိုးပြောလို့ ရ မလား”

“ဗျာ”

မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ပြောလာလို့ ကျွန်တော် အတော်လေး လန့်သွားရတယ်။ ဒီကိစ္စကိုသာ ဆရာတော်ဆီ သွားလျှောက်လိုက်ရင် ကျွန်တော် တော့ ဗျင်ခံရပြီ။ ခုတော့ ... ဦးဝလုံးလည်း မကယ်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့ကိုယ် တိုင်တောင် မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ဖြစ်နေတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေတဲ့ ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်ရဲ့မျက်နှာတော် ဟာ ချက်ချင်းဆိုသလို အရောင်ပြောင်းသွားရင်း ...

“ဟား ... ဟား ... ငါကလည်း မင်းကို နောက်တာပါ မောင်ဒီရာ၊ ကံပါ ... ငါလည်း ဦးဝလုံးကို မမောင်းတော့ပါဘူး။ ခု လာတာက မင်းဆီမှာ အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့ကွ”

“ပြော ... ပြောပါ ဦးပဉ္စင်း”

ကျွန်တော့်စကားလည်း ဆုံးရော ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်က ရံထားတဲ့ သူ့သင်္ကန်းအောက်က ဟန်းဖုန်းကို ထုတ်လိုက်တယ်။

ပြီး ... ကျွန်တော့်ကို ...

“ဒီလို မောင်ဒီရ ... ငါ ဂျာနယ်ထဲမှာ ဖတ်ကြည့်တော့ ဒီဟန်းဆက် က ဂိမ်းတွေ အဲ ... အပလီကေးရှင်း (Application) တွေ တော်တော် များများထည့်ပြီး သုံးလို့ရတယ်လို့ ပါတယ်ကွ”

ကျွန်တော်က သူ့ဟန်းဆက်ကို ယူကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဒါနဲ့ ဦးပဉ္စင်းက ဘာတွေသုံးချင်လို့လဲ”

“အစုံပေါ့ မောင်ဒီရာ၊ တရားခွေလေးတွေလည်း ထည့်ထားချင် တယ်၊ ပြီးတော့ ... စာအုပ်တချို့လည်း ထည့်ချင်တာကွ၊ အင်တာနက်လည်း လည်း လျှောက်မယ်ဆိုတော့ လိုအပ်မယ်ထင်တာလေးတွေကို မင်းကျောင်း

www.burmeseclassic.com

သွားရင်းနဲ့ ဝင်ထည့်ပေးခဲ့စမ်းပါ”

“ရတယ်လေ၊ ကျွန်တော့်အသိတစ်ယောက်ကတော့ ဖုန်းဆိုင်မှာ လုပ်တာမျှ မနက်ဖြန် ကျောင်းကနေအပြန် ဝင်လုပ်ပေးခဲ့မယ်”

“အေး... ဒါဆိုလည်း မနက် မင်း ကျောင်းသွားရင် ငါ့ဆီဝင်ပြီး ဖုန်းယူလှည့်”

“တင်ပါ”

ကိစ္စက ဒီလောက်နဲ့တင် ပြတ်သွားတယ်။ တော်သေးတာပေါ့လို့ တွေးရင်း သက်ပြင်းကို ခိုးချလိုက်ရတယ်။ ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့် လှည့်ထွက်သွား တော့မှ ဦးဝလုံးက ကျွန်တော့်ကို ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ကြည့်ရင်း ပြောလာတယ်။

“ငါ့အလှည့်ပြီးတော့ ဒီတစ်ခါ မင်းအလှည့်ပေါ့ မောင်ဒီရာ”

တဲ့။

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပခုံးပဲ အသာတွန့်ပြလိုက်မိတော့ တယ်။

(၇)

နောက်နေ့ကျောင်းမသွားခင် ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်ရဲ့ဖုန်းကို လုပ်စရာ ရှိတာ အရင်ဝင်လုပ်ပေးရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားသေးတယ်။ ပြီးမှ မနက် စောစော မြို့ထဲမသွားချင်တာနဲ့ ကျောင်းကိုပဲ တန်းသွားလိုက်တယ်။

ကျောင်းရောက်တော့ ထိုင်နေကျကင်တင်းမှာ နိုင်ကြီးတို့ကို မတွေ့ဘူး။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ခဏစောင့်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ ပေါ်မလာတာနဲ့ ကျွန်တော် အတန်သွားတက်လိုက်တယ်။ ကျောင်းသားဆိုတော့ ကျောင်းစာကိုလည်း လေ့လာသင်ယူရသေးတယ်လေ။

အတန်းနှစ်ချိန်တက်ပြီးတဲ့အထိတောင် ဟိုလဒ်တွေက ပေါ်တော်မယူလာဘူး။ လိုက်ရှာရမှာလည်း ပျင်းတာနဲ့ ကျွန်တော် စာကြည့်တိုက်ဘက်ကိုပဲ ခြေဦးတည်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က အားအားရှိရင် စာကြည့်

တိုက်ကို လာနေကျ။

စာကြည့်တိုက်ထဲရောက်လို့ ကောင်းနိုးရာရာ စာအုပ်တစ်အုပ်ရွေးနေချိန်မှာပဲ နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီက အသံလေးကို ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဟင်း ဟင်း... နင့်လူကတော့ အလာကြီးပဲ ခင်သက်ပိုင်ရဲ့”

ခင်သက်ပိုင်ဆိုတဲ့ နာမည်ရယ်၊ မှတ်မိသလိုဖြစ်နေတဲ့အသံလေးရယ် ကြောင့် ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ မသိမသာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

အာပါးပါး... အတိကျပဲ ကိုယ့်ဆရာရဲ့။ ခုနက ပြောလိုက်တဲ့ အသံပိုင်ရှင်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခါဆုံဖူးတဲ့ စွယ်တော်ဆိုတဲ့ ဆရာမလေးခင်ဗျ။ အဲ... ဒင်းကလေး ဆက်ပြောလာတဲ့စကားကြောင့် ခင်သက်ပိုင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ ပိုသေချာသွားတယ်။

“နင့်ကိုရေးပေးတဲ့စာက ရှေးခေတ်က လူတွေသုံးတဲ့ ရာဇမနော်ဟရာ နည်းနဲ့ ရေးပေးလိုက်တာဟာ ဖတ်ရတဲ့နည်းက အစအကွရာက ခြောက်လုံးကျော်စီ ဖတ်ရမှာ”

“ဟင်... ဒါဆို”

ခဏအသံတိတ်သွားကြတယ်။ ပြီးမှ ခင်သက်ပိုင်ဆီက ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းနဲ့ အသံဆက်ထွက်လာတယ်။

“မင်း... မင်းကို ချစ်တယ်လို့ပဲ ထပ်ပြောစရာရှိတယ်”

အဲဒီလောက်ဆို ကျွန်တော်လည်း သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ သူတို့ ဖတ်နေတဲ့ ဂုဏ်စာက ကျွန်တော် အေးဇော်ကို ရေးပေးလိုက်တာ။ ခု အဲဒီစာက ခင်သက်ပိုင်ကနေတစ်ဆင့် စွယ်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဆီ ရောက်လာတယ်။

ချီဝဲဦးစားကြည့်လိုက်တော့ ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်က အေးဇော်ကို

ကျညီနေသလို အေးဇော်ကောင်မလေး ခင်သက်ပိုင်ကိုလည်း စွယ်တော်က ကျညီနေတာပဲ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော်နဲ့စွယ်တော် သွယ်ပိုက်ပြီး ပတ်သက်နေလို့ စိတ်ထဲမှာ အတော်အံ့သြသွားမိတယ်။ တစ်ဆက်တည်း ကြည့်ရှုသလိုလေးလည်း ဖြစ်မိရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက စွယ်တော်နဲ့ကျွန်တော်ဟာ အမည်မဖော်လိုသူတစ်ယောက်ရဲ့ အီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငြိထားတာပဲ။

လောလောဆယ်တော့ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ စွယ်တော်တို့ ကျွန်တော့်ကိုမမြင်ခင် စာကြည့်ထဲက ထွက်သွားဖို့ စိတ်ကူးမိတယ်။ ရွေးထားတဲ့စာအုပ်ကိုလည်း စာကြည့်တိုက်ကနေ ငှားသွားတော့မယ်ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ကောင်တာဆီ ကျွန်တော် သွားလိုက်တယ်။

စာအုပ်ငှားလို့ရတဲ့ ကောင်တာရှေ့ကိုလည်း ရောက်ရော...

“တရားမျှတ လွတ်လပ်ခြင်းနဲ့မသွေ... တို့ ပြည်...”

အရေးထဲ ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်ရဲ့ဖုန်းက ထ၊မြည်လာတယ်။ အိတ်ထဲက ထုတ်ပြီး ကိုင်လိုက်တော့...

“မောင်ဒီ... ဖုန်းကိစ္စက လုပ်ပြီးသွားပြီလား”

ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်ကိုယ်တိုင်ပဲ တခြားဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ လှမ်းဆက်တာပါ။ ကျောင်းကနေ အပြန်မှဝင်လုပ်ခဲ့မယ်လို့ ကျွန်တော့်မှာ ခပ်မြန်မြန် ဖြေလိုက်ရသေးတယ်။ ပြီးရော ပြီးရော... ဆိုတဲ့ တရားသံနဲ့ ဦးပဉ္စင်း ဖုန်းချသွားတယ်။

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ဖုန်းကို ကောင်တာပေါ် ခဏတင်ပြီးမှ ငှားမယ့်စာအုပ်ကို စာရေးမဆီ လှမ်းပေးလိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော့်စာအုပ်က စာရေးမ၊လက်ထဲကို မရောက်သေးဘူး။ လမ်းခုလတ်မှာ ရှိနေတုန်းမှာပဲ...

“အစ်မ ... ကျွန်မကို ဒီစာအုပ်လေး မှတ်ပေးပါ”

ကျွန်တော့်ကိုကျော်ပြီး ကြားဖြတ်အစိုးရ ဝင်သွားတာပါ။ အဲဒီလို စာအုပ်လာမှတ်ခိုင်းတဲ့သူက တခြားမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ပဲ ထိပ်တိုက်တွေ့ တွေ့နေတဲ့ စွယ်တော်။

ကျွန်တော်က ...

“ဪ ... ဘယ်သူများလဲလို့”

အသံပြုလိုက်တော့ သူက ဆတ်ခနဲ ကြည့်လာတယ်။ ပြီးမှ မှတ်မိ သွားတဲ့ပုံစံလေးနဲ့ ...

“ဪ ... ရှင်ကိုး”

ပြောရင်း ကြည့်နေတဲ့အကြည့်ကလည်း အရင်တစ်ခါ စာကြည့်တိုက် ထဲမှာ အီးထုခဲ့တာ ကျွန်တော်ပဲလို့ ယုံကြည်နေသေးတဲ့ပုံပါ။

အဲဒီလိုတွေ့မိလို့ ကျွန်တော်က ချက်ချင်းပဲ ...

“ဟိုလေ ... စွယ်တော် ... ဟိုတစ်ခါ ဟိုဒင်းပြုတာ ကျွန်တော် လုံးဝမဟုတ်ဘူးနော်”

သူ ရုတ်တရက် အံ့သြသွားတဲ့ပုံပဲ။ ပြီးတော့ သူ့နာမည်ကိုလည်း ခေါ်လိုက်တာကိုး။ ပြောတဲ့ကိစ္စဟာလည်း အီးကိစ္စဆိုတာ သဘောပေါက်သွားပုံ ရတယ်။

ချက်ချင်းပဲ မျက်မှောင်လေးတွေနဲ့ပြီး ...

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ... ရှင့်ကိုရော ဘယ်သူက စစ်နေလို့လဲ ... ဟွန်း”

စုပွေလေးပြောရင်း ငှားထားတဲ့စာအုပ်ကိုယူပြီး သူလည်ထွက်သွား

တယ်။ သူ့အမူအရာလေးကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားရရဲ့။

“မောင်လေး ... စာအုပ်ရပြီ”

စာရေးမ၊လှမ်းပြောလာမှ ကျွန်တော် သတိဝင်သွားမိတယ်။ စာအုပ် ကို လှမ်းယူပြီးမှ ကောင်တာပေါ်တင်ထားတဲ့ဖုန်းကို ယူဖို့ ထပ်အကြည့် ...

“ဟင်”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ခေါင်းမွေးတွေ ထောင်တက်သွားရတယ်။ ခုနက တင်ထားတဲ့ဖုန်းက ဘယ်ရောက်သွားလဲမသိဘူး။

စာရေးမကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်က ...

“အစ် ... အစ်မ ... ခုနက ဒီမှာတင်ထားတဲ့ ကျွန်တော်ဖုန်းလေး ရော”

“ဟဲ့ ... ငါက ဘယ်လိုသိမှာလဲ၊ နင့်ဟာနင် ပြန်ရှာကြည့်ဦးလေ”

ရှိသမျှအိတ်ကပ်တွေကို အကုန်ပြန်စစ်ကြည့်လိုက်တယ်။ မတွေ့ဘူး။ နောက်ဆုံးတွေးမိတာတစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်။ ခုနကတော့ ဒီနားမှာ ကျွန်တော်နဲ့ စွယ်တော် နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ အဲဒီဖုန်းကို စွယ်တော်များ ဆွဲယူသွားသလား ပေါ့။

အူလည်လည်နဲ့ စာကြည့်တိုက်ထဲကနေ ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာရော၊ အပြင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာပါ စွယ်တော်တို့ကို မတွေ့ရ တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျောင်းထဲမှာ ဖွင့်ထားပေးတဲ့ အများသုံးဖုန်းရှိရာကို ကျွန်တော် သွားရတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဖုန်းရှိတဲ့နေရာကို ချက်ချင်းမရောက်လိုက်ဘူး။ လမ်းမှာ နောင်တော်ကျောင်းသားတစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်ပြီး ...

“ဒီပါ... မင်းကို ဝမ်းသာစရာသတင်းတစ်ခု ပြောမလို့ကွ၊ ထတော့ မခုန်နဲ့နော်”

ကျွန်တော်က မျက်ခုံးပင့်လိုက်ရင်း...

“ပြောမှာသာ ပြောပါဗျာ... ဘာသတင်းမို့လို့လဲ”

နောင်တော်ရဲ့မျက်နှာဟာ တည်ကြည်လေးနက်သွားရင်း...

တစ်နာရီလောက်တောင် ကြာသွား

မလား မသိဘူး။ နောင်တော်က သူ့ဟန်းဖုန်းကို ထုတ်ဆက်တော့မှပဲ ကျွန်တော် လည်း ဖုန်းဆိုတာကို ခေါင်းထဲဝင်လာလို့ နှုတ်ဆက်ပြီး သုတ်ခြေတင်ရတော့ တယ်။

ဖုန်းဆိုင်ရောက်တော့ ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို အတိအကျ နှိပ်လိုက်ပါတယ်။ ဖုန်းကလည်း တန်းဝင်သွားတယ်။

တစ်ဖက်က အမသံလေးနဲ့ ဟဲလိုဆိုပြီး ထူးလာလို့ ကျွန်တော်က

“ဟဲလို... ခု ဖုန်းပြောနေတာ စွယ်တော်လား မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ခုနက စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ တဲ့တစ်ယောက် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်တယ်... အဲဒါ”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ဟုတ်တယ်ဆိုရင်လည်း ရှင့်ဖုန်းကို လာယူ၊ ခုနက ဒီဖုန်းကို ကျွန်မဖုန်းအမှတ်နဲ့ ယူသွားမိတာ၊ ပုံစံချင်း တူနေလို့”

ဖုန်းမှားယူသွားမိတာတောင် သိနေပြီကိုးလို့ ကျွန်တော် တွေးလိုက် မိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ...

“ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား၊ ခုနက မှားမှန်သိလို့ စာကြည့်တိုက်ထဲ သွားကြည့်သေးတယ်၊ ရှင်က မရှိတော့ဘူး၊ ခုတော့ ရှင် ကျွန်မဆီကို လာယူ မှ ရတော့မယ်”

ဟုတ်ကဲ့လို့ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲကို အတွေး တစ်ခုက ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ...

“လာတော့ လာယူချင်တယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော်က ကျောင်း ကနေ ပြန်နေပြီ၊ ဒီတော့ မနက်ဖြန်မှပဲ လာယူလို့ဖြစ်မလား”

အသံခဏတိတ်နေပြီးမှ စွယ်တော်က...

“အဲဒါတော့ ရှင့်သဘောလေ၊ ကျွန်မကတော့ သူများပစ္စည်းကို လက်ထဲ ကြာကြာမထားချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ပစ္စည်းကို သူများ ကြာကြာကိုင်မထားစေချင်ဘူးဗျာ”

“ဘာရှင့်”

သူ့အသံလေးဟာ ဆောက်ဆတ်ဆတ်နဲ့ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်က လေပြေလေးနဲ့ပဲ ...

“မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာယူပါမယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်နာမည်က ဒီပါနိုင်ပါ စွယ်တော်”

“ရှင့်ကို ဘယ်သူက မေးနေလို့လဲ”

ကျွန်တော်က ရယ်ဟဟနဲ့ ...

“မမေးပေမယ့် လိုအပ်လို့ မိတ်ဆက်တာပါဗျာ၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင်ပဲ စွယ်တော်နဲ့ကျွန်တော်နဲ့က ထပ်တွေ့မှာလေ”

စကားအဆုံးမှာပဲ စွယ်တော်က မပြောမဆို ဖုန်းချသွားတယ်။ ဒါပဲ နော်လို့တောင် ပြောမသွားဘူး။ ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဒါပဲ နော် လုပ်လိုက်တယ်။

တစ်ဆက်တည်း တွေးလိုက်မိတာက ဒီညနေ ကျောင်းကိုပြန်ရောက်ရင် ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြရမလဲဆိုတာကိုပဲ။

(၈)

“ဘာကွ ... ဖုန်းကို ဆိုင်မှာ တစ်ညထားခဲ့ရတယ် ... ဟုတ်လား မောင်ဒီ”

ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ ချက်ချင်းပဲ စိုးရိမ်စိတ်ပူသံနဲ့ ပြန်မေးလာတယ်။ ကျွန်တော်က ခပ်အေးအေးပဲ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးပဉ္စင်းရ၊ လုပ်ပေးမယ့်လူက ကျွန်တော့်ဘော်ဒါပါ၊ စိတ်ချရပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ မောင်ဒီရာ၊ ဒါလေးလုပ်တာကို အချိန် ဒီလောက်တောင် ယူရလားလို့ပါ”

စောဒကတက်လာသံကြောင့် ကျွန်တော်က ခေါင်းအသာညှိတ်ပြချင်

“ကြာတာပေါ့ ဦးပဉ္စင်းရဲ့၊ အပလီကေးရှင်းတွေအပြင် ဝတ်ရုံးခွေ

တွေလည်း ထည့်မှာဆို၊ ပြီးတော့ ဖုန်းထဲကိုထည့်ဖို့ဆိုပြီး ဦးပွင်းရေးပေးလိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေက အထူးကြီးတွေဗျ၊ ဦးပွင်းဖုန်းက သေးသေးလေး၊ ဒီတော့ ခဏလေးနဲ့ ဘယ်ပြီးမလဲ”

ခပ်တည်တည်နဲ့ ကျွန်တော် လိုမ့်ပစ်လိုက်ရတယ်။ မတတ်သာတဲ့ အဆုံး ဦးပွင်းမောင်မြင့်လည်း ပြီးရောကွာဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ပြန်လှည့်ထွက်သွားလေရဲ့။ ဖုန်းထဲ စာအုပ်ထည့်ရတာ ထူထူ၊မထူထူ အချိန်မကြာဘူးဆိုတာ သိရင်တော့ ဦးပွင်း ပေါက်ကွဲမှာအမှန်ပဲ။

ခုလည်း ဦးပွင်းမောင်မြင့်ကို သာပြောလိုက်ရတာ အပြစ်ကျမယ်လို့ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာကလည်း စွယ်တော်နဲ့ ထပ်တွေ့ရဖို့ဆိုပြီး ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေက ထွက်လာတာကိုး။

အဲဒီနေ့ညက ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ ဦးပွင်းမောင်မြင့်ကိုတောင် သီးသန့်ဦးသုံးကြိမ်ချဖြစ်သေးတယ်။ တပည့်တော် မုသာဝါဒါသုံးမိတာကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါပေါ့။

ပြီး... ညဘက်အိပ်ရာဝင်တော့လည်း စွယ်တော့်မျက်နှာလေးကိုပဲ တရစ်ဝဲဲဲ မြင်ယောင်နေမိတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာအိပ်ပြီး ဒီလို ဘာသာညာညာကိစ္စတွေ တွေးနေမိတာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က ပုထုဇဉ်လေး၊ ပြီးတော့... ပိတ်ထားတဲ့ နှလုံးသားတံခါးကို အသာဟပြီ၊ စွယ်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ချောင်းကြည့်နေမိတော့လည်း...။

ဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော်နဲ့စွယ်တော်တို့ ပြန်တွေ့ရမယ့်နေ့။ တိတိကျကျ ပြောရရင် သူ့မှားယူသွားတဲ့ဖုန်းကို ပြန်ယူရမယ့်နေ့ပါ။ သူ့ဘက်ကတော့ ဘယ်လိုနေမယ်မသိဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ ကြည်နူးလှုပ်ရှားနေမိတယ်။

ကျောင်းရောက်တော့ စွယ်တော့်ဆီ ဖုန်းမဆက်ခင် ကင်တင်းမှာ ထိုင်ရင်း နိုင်ကြီးတို့ကို အဲဒီအကြောင်း ပြောပြဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော့်စကားလည်း ဆုံးရော နိုင်ကြီးက အံ့သြဟန်နဲ့...

“ဟာ... ဒါဆို ဒီရက်ပိုင်းလေးထဲမှာ မင်း အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်လိုက်တာပေါ့... ဟုတ်လား”

“အေးလေ... ကံတရားက ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ဖန်လာတော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ”

မတတ်သာတဲ့ပုံစံနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တော့ နိုင်ကြီးက 'ဘု' ကြည့် ကြည့်လာတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း...

“တော်စမ်းပါ ဒီပါရာ... ဘာမှ ကံတရားကို လွဲချမနေနဲ့ မင်းကိုယ် တိုင်ကိုက အဲဒီစွယ်တော်နဲ့ ပတ်သက်ချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“နိုင်ကြီးပြောတာ ဟုတ်တယ် ဒီပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မနေ့က တည်းက ဖုန်းကို ပြန်ယူလိုက်လို့ရတယ်လေ၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့မှ ယူ မယ်လို့ ပြန်ချိန်းလိုက်တာလဲ”

“ဒါကတော့... သူ့ကိုလည်း ငါက စိတ်ဝင်စားသွားတာကိုး”

“အဲဒါများ... စောစောကပဲ ဝန်ခံလိုက်ရင် ပြီးရော”

နိုင်ကြီးအပြောကို ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

“မင်းတို့ထင်သလို စိတ်ဝင်စားတာမျိုးလည်း မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ ဟိုကွာ... ငါ စိတ်ဝင်စားတဲ့ပုံစံက ငါ ဒီဘက်မှာ အေးဇော်ကို ကူညီနေသလို တစ်ဖက်မှာလည်း ခင်သက်ပိုင်ကို သူက အခါတော်ပေးနေလို့ပါ”

“ထားပါတော့၊ ဒါဆိုရင် မင်း စွယ်တော်အပေါ်မှာ တခြား ဘာခံစား ချက်မှ မရှိတော့ဘူးလား”

“အဲဒီလိုကျတော့လည်း ပြောရခက်တယ် နိုင်ကြီးရ... ဟိုကွာ”

ကျွန်တော် ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အကင်းပါးတဲ့ နိုင်ကြီးက လက်ကာပြရင်း...

“တော် တော်... ဟေ့ကောင်၊ မင်းက ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားဖူးတဲ့ကောင် မဟုတ်တော့ ခုလို ဝန်ခံရမှာကို ရှက်နေတာမဟုတ် လား”

ကျွန်တော်က ဟီးခနဲ အရင် ရယ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ မျက်နှာလေး ငယ်လိုက်ရင်း...

“ဒါကတော့ကွာ၊ ငါ့ဘဝက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ခိုကပ်နေရတဲ့ ဘဝဆိုတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ဆိုတာက”

ဒီတစ်ခါလည်း စကားက မဆုံးလိုက်ဘူး။ နိုင်ကြီးက စားပွဲကို လက် နဲ့ ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခပ်စူးစူးကြည့်ပြီး...

“ဒီပါ... ငါ တင်းလာပြီနော်၊ မင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေပေးမယ့် မင်းမိဘတွေက နယ်မှာ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ငါတို့သိတယ်”

“ဟင်... မင်းတို့က ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ကျွန်တော် ပြန်မေးလိုက်တော့ နိုင်ကြီးက တအစ်အစ်နဲ့ ရယ်တယ်။

“သိတာပေါ့ကွ၊ အဲဒီအကြောင်းကို ကပ္ပိယကြီးဦးဝလုံးက ငါတို့ကို ပြောထားပြီးသားကွ”

“ဟာကွာ”

“လုပ်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ မင်းပြောတော့...”

“ဟ... ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

“စွယ်တော်ကို မင်း ကြိုက်နေလား၊ မကြိုက်ဘူးလား... အဲဒါကို ပဲပြော”

နိုင်ကြီးစကားအဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားရတော့တယ်။ ဒီကိစ္စ က ခု ခေါင်းညိတ်၊ တော်ကြာ ခေါင်းခါလုပ်လို့ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါနဲ့ ပဲ ငါးစက္ကန့်လောက် စဉ်းစားပြီး ကျွန်တော် ဖြေလိုက်တယ်။

“အေး... ပြောမယ်ကွာ... စွယ်တော်ကို ငါ ကြိုက်တယ်၊ အဲဒါ

ဘာဖြစ်လဲ”

ရှက်အမ်းအမ်းနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့စကားအဆုံးမှာတော့ နှစ်ကောင်သား တဟားဟားနဲ့ ထရယ်ကြတော့တယ်။

ပြီး ... နိုင်ကြီးက ...

“ဪ... ဒီပါ ဒီပါ ... မင်း တခြားကိစ္စမှာသာ ငါတို့ကို ပတ် လို့ရမယ် ... သိလား၊ ဒီကိစ္စမျိုးမှာတော့ အတွေ့အကြုံမရှိသေးတဲ့ မင်းမျက်နှာ က ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရအောင် ဖြစ်နေတာကိုးကွ”

“အဟီး”

အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော် ရယ်လိုက်တော့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလိုဝန်ခံ လိုက်တော့လည်း ရင်ထဲမှာ ပေါသွားသလိုပဲ။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကလည်း တစ်ခါမှ မကြုံတွေ့ မခံစားဖူးတဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ ဝန်ခံရမှာကို မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေမိတာပါ။ ခုတော့ ‘ဗူး’ ပေါ်သလို ပေါသွားပြီ။ အားလုံးလည်း သိသွား ရှင်းသွားပြီ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေကြည့်မိရင်း ကင်တင်းထဲဝင် လာတဲ့ အတွဲတစ်တွဲကို တွေ့လိုက်ရလို့ ကျွန်တော် အတော်လေးကို အံ့သြ သင့်သွားရတယ်။ တကယ်တော့ ကျောင်းကင်တင်းထဲကို အတွဲတစ်တွဲဝင်လာ တာဟာ သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ခုဝင်လာတဲ့ အတွဲက ပခုံးဖက်ထားတယ်။ အဲဒီမှာ ပိုဆိုး တာက ပခုံးဖက်ခံထားရတာက ခင်သက်ပိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး။ နောက် ပခုံးဖက်ထားတာက အေးဇော်ဆိုတဲ့ကောင်မဟုတ်တဲ့ နောက်တစ်ယောက်။

ကျွန်တော် နိုင်ကြီးတို့ကို မသိမသာ ကပ်ပြောလိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် နိုင်ကြီး ... ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာ ဘဲတစ်ပွေ့နဲ့ အတူထိုင် နေတာ အေးဇော်ရဲ့ကောင်မလေး ခင်သက်ပိုင်ကွ”

“ဟေ”

နိုင်ကြီးတို့လည်း လှမ်းကြည့်ရင်း တအံ့တသြဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ... ခဏနေရင်ပဲ အဲဒီအတွဲဆီက ထွက်လာတဲ့ စကားသံတွေကြောင့် အားလုံး သက်ပြင်းကျိတ်ချမိကြတယ်။

“ကိုကိုနော် ... ညီမလေးတို့ကျောင်းကိုလာပြီး မဟုတ်တာလုပ်ဖို့ တော့ မကြန့်နဲ့”

အဲဒါက ခင်သက်ပိုင်ရဲ့စကားသံပါ။ သူနဲ့အတူ ထိုင်နေတဲ့ငနဲက ပြန်ပြောတယ်။

“မလုပ်ပါဘူး၊ ညီမလေးရာ ... ခုဟာကလည်း ကိုကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင်မလေးတွေထားလို့ပါ။ ပြီးတော့ ငါ့ညီမလေးဘက်က ကူညီလို့ဖြစ်တာ ပဲဟာကို”

အတော်ကြာအောင် သူတို့ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်နေပြီးမှ ကျွန်တော် သက်ပြင်းထပ်ချမိတယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ စိတ်ချရပါပြီ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အေးဇော်အတွက်ပါ။

ကျွန်တော် အဲဒီလိုစဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ နိုင်ကြီးက ပြောလာတယ်။

“ဟေ့ကောင် ဒီပါ ... သူတို့က မောင်နှမတွေပဲကွ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ခုနက ငါလည်း ဘာမှန်းမသိတော့ အေး ဇော်အတွက် စိတ်ပူသွားလို့ပါ”

ပြောနေတဲ့အချိန်မှာပဲ ခင်သက်ပိုင်တို့မောင်နှမ ကင်တင်းထဲက ထ၊

ထွက်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လုပ်စရာရှိတာတော့ လုပ်ရဦးမယ်ဆိုပြီး စဉ်းစားလိုက်မိလို့ ...

“ကဲ ... ငါလည်း လစ်ဦးမယ်ကွာ၊ စွယ်တော့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဦးပဉ္စင်းရဲ့ဖုန်းကို သွားပြန်ယူရဦးမယ်ကွ”

စကားအဆုံးမှာပဲ နိုင်ကြီးနဲ့ငြိမ်းချမ်းက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း မျက်ခုံးပင့်ကြတယ်။

ပြီး ... နိုင်ကြီးက အရင် ...

“အေး ... အေး ... သွားလေ၊ ကံကောင်းပါစေ ဒီပါရာ”

ဘာမှ ပြန်ပြောမနေဘဲ ကျွန်တော် အသာလှည့်ထွက်လာခဲ့မိတယ်။ ကျောင်းထဲက အများသုံးဖုန်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုရောက်တော့ ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။

“ဟဲလို”

ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ စွယ်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေလား မသိဘူး။ သူ့ဖုန်းမယ်ဆိုတဲ့ ကင်တင်းကို ရောက်သွားတော့ စွယ်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ စွယ်တော်က သူ့လွယ်အိတ်ထဲက ဖုန်းကို ထုတ်ပေးရင်း ...

“ရော ... ရှင်ဖုန်း”

ပြောရင်း သတိရသွားဟန်နဲ့ပဲ စွယ်တော်က ...

“ဒါနဲ့ ... ရှင် ဘာတွေရှုပ်ထားလဲတော့မသိဘူး။ မနေ့က ရှင် ဖုန်းမဆက်ခင် ဦးပဉ္စင်းလားဆိုပြီး ဖုန်းဆက်လာတဲ့လူတွေ ရှိသေးတယ်”

ချက်ချင်းဆိုသလို ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းကြီးသွားရပြီး ...

“အဲ... အဲဒါကို စွယ်တော် ဘယ်လိုပြန်ဖြေလိုက်လဲဟင်”

စွယ်တော်က ခေါင်းခါရင်း သူ့ပန်းဖလားကို အသာတွန့်လိုက်တယ်။

ပြီး ...

“မသိဘူးလေ၊ အဲဒီတုန်းက ဖုန်းမှားဖုန်းလည်း မသိသေးဘူးဆိုတော့ ကျွန်မ ဖုန်းပဲထင်ပြီး ဖုန်းမှားနေတယ်လို့ပဲ ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့”

“ဟာ ... အဲဒါမှ သွားပြီဗျ၊ တကယ့်ကို သွားတာ”

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် စွယ်တော်က မျက်ခုံးလေးအသာတွန့်ချိုးရင်း ...

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်မက ဖုန်းမှားနေတယ်ထင်လို့ ခိုးရိုးပဲ ပြောလိုက်တာပါနော်”

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ဒီဖုန်းဟာ ကျွန်တော်နေတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဦးပဉ္စင်းရဲ့ဖုန်းဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရတယ်။

အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း စွယ်တော်က အားနာဟန်လေးနဲ့ ...

“အာ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ရှင်ကလည်း ဘုန်းကြီးရဲ့ဖုန်းကိုမှ ယူလာတာကိုး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မ ပြောလိုက်တာက ဘာမှပြဿနာမရှိပါဘူးနော်”

“အင်း ... မဖြစ်လောက်ဘူးလို့တော့ ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် စွယ်တော် နည်းနည်းတော့ စိတ်အေးသွားတဲ့ပုံ။ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လို တော်ကိဆက်ပစ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားလိုက်မိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီအချိန်မှာပဲ ...

“အံ့မယ် ... ဒီပါတို့က တယ်ကြီးပွားနေပါလား၊ ဘာလဲ ငါတို့ကို

ကျွေးရမှာစိုးလို့ ဒီကင်တင်းမှာ လာထိုင်နေတာလား”

အသံကြားလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရည်မွန်တို့အုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ စွယ်တော်ကတော့ သူတို့ဝင်လာတဲ့ဘက်ကို ကျောပေးထားလို့ မြင်မယ်မထင်ဘူး။

ကျွန်တော်က စွယ်တော်ကို အားနာဟန်နဲ့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဟာ ... နင်တို့ကလည်း စွတ်ပြောနေပြန်ပြီ၊ ဒါက ငါ့အသိပါဟ၊ ခုလည်း ကိစ္စရှိလို့ ခဏထိုင်နေတာပါ”

စကားဆုံးတဲ့အချိန်မှာတော့ ရည်မွန်တို့ဟာ ကျွန်တော့်အနားကို ရောက်ရှိနေပါပြီ။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို စွယ်တော့်ကိုမြင်လိုက်ရတဲ့ သူတို့မျက်နှာတွေဟာလည်း အံ့သြသင့်သွားပုံနဲ့ ...။

“ဟဲ့ စွယ်တော် ... နင်က ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီကောင် ဒီပါနဲ့ ရှိနေတာလဲ”

ရုတ်တရက် အမေးခံလိုက်ရလို့ စွယ်တော်ရဲ့မျက်နှာဟာ ရဲရဲနီသွားတယ်။ မေးလိုက်တဲ့ ခင်မာလာကပဲ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း ...

“ဒီပါ ... နင်ကရော စွယ်တော်နဲ့ ဘာကိစ္စ ဒီမှာ ထိုင်နေတာလဲ”

ကျွန်တော် ပန်းပဲ တွန့်လိုက်မိတယ်။ အားလုံးကိုလည်း ဝေကြည့်ရင်း-

“ခုနကပဲ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ စွယ်တော်နဲ့ ငါနဲ့က ပြောစရာရှိလို့ ထိုင်နေတာပါ။ ကဲ ခင်မာလာ ... နင်တို့လည်း ထိုင်ကြဦး၊ ငါနဲ့စွယ်တော် ဒီနေရာမှာ ဘာကြောင့်ရှိနေလဲဆိုတာ ရှင်းပြမယ်”

အဲဒီတော့မှ ခင်မာလာတို့လည်း အသီးသီး ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဖုန်းကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စွယ်တော်နဲ့ ခုလို တွေ့ရပုံကို ရှင်း ပြရတော့တာပေါ့။

စကားအဆုံးမှာပဲ ရည်မှန်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ပြုံးစေခဲ့ ကြည့်လာပြီး ...

“အေးလေ ... နင်တို့နှစ်ယောက်က သိပြီးသွားပြီဆိုတော့ မိတ် ဆက်ပေးစရာတော့ မလိုတော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ စွယ်တော်”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

“ဟိုတစ်ခါ နင့်ကိုပြဖူးတဲ့ အချက်တွေလေး၊ ယောက်ျားလေးတစ် ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်နေပြီလို့ သိသာစေနိုင်တဲ့ အချက် အလက်တွေဆိုတာ”

“အေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီအချက်တွေက ဒီကောင် ဒီပါ ငါတို့ကို ရေးပေးလိုက်တာဟာ၊ အဲဒီတုန်းက နင်ပဲ ဖတ်ကြည့်ပြီးတော့ ရေးတဲ့သူဟာ ဆရာကြီးဆို၊ အဲဒီဆရာကြီးဟာ ခု နင့်ရှေ့က ဒီပါဆိုတဲ့ကောင်ပဲ”

“ဟင်”

စွယ်တော်က ကျွန်တော့်ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လာတယ်။ ပြီး ... သိပ် မကြည်တဲ့လေသံနဲ့ ...

“ဪ ... အဲဒါ ရှင်လား။ ရေးထားတဲ့စာထဲကအတိုင်းဆိုရင်တော့ ရှင်က တကယ့်ဆရာကြီးပဲ။ မိန်းမကျမ်းကြေပုံရတယ်”

ကျွန်တော်က ရှက်အမ်းအမ်းနဲ့ ရယ်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အဲဒါတွေအားလုံးက စာတွေ

ပါ။ ကိုယ်တွေ့ တစ်ခုမှမပါပါဘူး”

အဲဒီစကားကြောင့် စွယ်တော်က နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့လိုက်တယ်။ ပြီး ... ရည်မှန်ကို ဝေ့ကြည့်ရင်း ...

“ကဲ ... ငါ့ကိစ္စလည်း ပြီးပြီဆိုတော့ သွားတော့မယ်၊ ဒီပါ ... ရှင့် ဖုန်းလည်း ပေးလိုက်ပြီနော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ပြောရင်း စွယ်တော်က ထထွက်သွားတယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ရည်မှန်တို့က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ...

“ဟဲ့ ဒီပါ ... နင် စွယ်တော်ကို ကြိုက်နေတာလား”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်လည်း သွယ်ဝိုက်မနေတော့ပါဘူး။ ‘အေး’ လို့ပဲ ဖြေပစ်လိုက်တယ်။ ပြီး ... ခပ်တည်တည်နဲ့ စွယ်တော်ဖုန်းနံပါတ်ကိုတောင် တောင်းထားလိုက်သေးတယ်။

ခင်မာလာကတော့ မပြန်ခင်မှာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည့်လုပ်ပေါ့ ဒီပါရယ် ... ဟင်း ဟင်း”

လို့တောင် ပြောသွားသေးတယ်။ သူတို့ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် လည်း တစ်ယောက်တည်း ဘူပြီး ထိုင်နေမိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပေါ်လာတာက အေးဖော်ဆိုတဲ့ကောင်။ ကျွန်တော့် ကိုလည်း မြင်ရော ဝမ်းသာအားရလေသံနဲ့ ..

“ကိုဒီပါရေ ... ကျွန်တော်နဲ့ ခင်သက်နဲ့တော့ အဆင်ပြေသွားပြီဗျာ။ အဲဒါ ... ခင်ဗျားကျေးဇူးတွေလည်း ပါတယ်၊ ဒီည ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို ပြုစုမယ်ဗျာ၊ ကိုနိုင်ကြီးတို့လည်း သွားရှာပြီး ပြောလိုက်ဦးမယ်”

“အေး...အေး”

လောလောဆယ် ကျွန်တော် ဒါပဲ ပြောနိုင်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်
လေ။ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ စွယ်တော်နဲ့ ကိစ္စမှာ ခုမှ စလုံးရေ စရတာ
ကိုး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ အဆင်ပြေသွားသလို ကျွန်တော်လည်း ပြေချင်
တာပေါ့ဗျာ။

(၁၁)

ကင်တမ်းမှာ ထိုင်ကတည်းက စွယ်တော့်ကို ‘စ’ နေကြသည်။
အကြောင်းအရာကလည်း ဒီပါနင့်ပတ်သက်သောကိစ္စ ဖြစ်၏။

သန္တာက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စွယ်တော်ရယ် ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံဖြစ်တဲ့
ဒီပါအပေါ်ကိုတော့ နင် စိတ်ဝင်စားမိတယ်မလား”

ရှက်သွေးတို့ဖြင့် ရင်ထဲမှာ နွေးသွားရသည်။ ပြီးမှ ... စွယ်တော်က
ဟန်လုပ်၍ ...

“အောင်မာ ... ဘာလို့စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ၊ ခုလည်း ကိစ္စက ပြတ်
သွားပြီပဲဥစ္စာ၊ ဘာဆက်ပတ်သက်စရာရှိလို့လဲ”

“ဟင်း ဟင်း ... ဒါကတော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့ဟာ”

ပြောသည့်လေသံကိုက မခိုးမခန့်ဖြစ်သည်။ ဆက်ပြောလျှင် လေ
ကြောရှည်နေမှာစိုး၍ စွယ်တော်လည်း ထပ်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်၏။

ထိုစဉ် ...

ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် စွယ်တော်က ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်၏။ တစ်ဖက်
မှ ဆက်လာသူက ခင်သက်ပိုင်။

“မစွယ်တော် ... အရေးတကြီးကိစ္စ ပြောစရာရှိလို့ ခဏနေရင်
တွေ့လို့ရမလားဟင်”

စွယ်တော်က သက်ပြင်းပါးပါးချလိုက်ရင်း ...

“ကျောင်းထဲမှာဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်”

“တကယ်တော့ ... မစွယ်တော်က ကျွန်မကို ကူညီခဲ့သလို ကိစ္စကို
လည်း တစ်ဖက်မှာ ကူညီခဲ့တဲ့လူရှိတယ် မစွယ်တော်ရဲ့”

“ဟင်”

စွယ်တော် တကယ်ပင် အံ့သြသွားရ၏။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင်
ထိုသို့ လုံးဝမထင်ထားချေ။

ခုလည်း အေးဇော်ဆိုသည့်လူကပါ ပြုံးပြနုတ်ဆက်လာပြီး ...

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ထူးဆန်းတဲ့တိုက်ဆိုင်မှုလို့ပဲ ပြောရတော့မလား
မသိဘူး။ ခုလည်း ခင်သက်ကို ကူညီနေတဲ့လူရှိတယ်ဆိုတော့ ... ကျွန်တော့်ကို
ကူညီခဲ့တဲ့လူကလည်း တစ်ဖက်ကလူကို တွေ့ချင်သိချင်တယ်လို့ ပြောနေတာ”

စကားအဆုံးမှာ စွယ်တော်က မျက်ခုံးပင့်လိုက်ရင်း ...

“ဟင်... ဒါဆို ရှင့်ကို ကူညီနေတဲ့သူက ကျွန်မကို တွေ့ချင်တယ် ဒီလိုလား”

အေးဇော်က ရယ်လိုက်၍...

“ဟုတ်တယ်လေ... မစွယ်တော်နဲ့သူက ဝါသနာတူဆိုပြီး အသိမိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်တာမျိုးပါ။ ဆုံပေးလို့ဖြစ်ပါတယ်နော်”

စွယ်တော်က တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဖြစ်ပါတယ်... တွေ့မယ်ဆိုရင်လည်း တစ်ရက်လောက်မျိုးလိုက်ပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ အေးဇော်က လက်ကာပြလိုက်ရင်း...

“တစ်ရက်လောက် လုပ်မနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ သူက မစွယ်တော်ဘက်က တွေ့ခွင့်ပေးတယ်ဆိုရင် ဖုန်းချက်ချင်းဆက်လိုက်ပါလို့ မှာထားတာဗျ။ ခုဆက်လိုက်တော့မယ်နော်”

စွယ်တော် ဘာမှထပ်ပြောမနေတော့ချေ။ ပန်းပဲ အသာတွန့်ပြလိုက်သည်။ ခေါ်ချင်လည်း ခေါ်လိုက်ပေါ့ဆိုသည့်သဘော။

အေးဇော်ကလည်း ဖုန်းထုတ်၍ ချက်ချင်း ခေါ်လိုက်ပါသည်။

သိပ်မကြာပါချေ။ သူမတို့ ထိုင်နေသောပိုင်းသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာပါသည်။

ထိုလူကို လှမ်းကြည့်ရင်း စွယ်တော် မျက်ခုံးပင့်ကာ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

“ဟင်”

(၁၃)

ဒီနေ့တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်။

ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မွေးနေ့အလှူတစ်ခု လာလုပ်မယ်ဆိုလို့ပါ။

တကယ်တမ်းရောက်လာတော့ မွေးနေ့ရှင်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တော်တော်ကြီးကို အံ့သြသွားမိတယ်။ မွေးနေ့ရှင်က တခြားသူတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခုတစ်လော ကျွန်တော့်ကို အိပ်ပျက်စေတဲ့ စွယ်တော်ပဲပေါ့။

စွယ်တော်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး...

“ဒီပါနဲ့ သမီးက သိပါတယ် ဘုန်းဘုန်း၊ တစ်ကျောင်းတည်းမှာ တက်တာလေ”

ဘဘုန်းကြီးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတောင် ပင့်လိုက်သေး

တယ်။ အကြည့်က တယ်ဟုတ်နေပါလား ဆိုတဲ့အကြည့်။ စွယ်တော် ဆွမ်းကပ်ပြီး တော့ ကျွန်တော်က ...

“စွယ်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“ဟင် ... ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဪ ... ဟိုတစ်ခါ စွယ်တော် ဖုန်းမှားယူသွားတဲ့ ဦးပဉ္စင်းနဲ့ လေ”

စကားအဆုံးမှာ စွယ်တော်က တဟင်းဟင်းရယ်ရင်း ...

“အင်း ... မိတ်ဆက်ပေးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ခု ဟန်းဆက်လဲ လိုက်ပြီနော်”

ပြောရင်း စွယ်တော်က သူ့ဖုန်းကို ထုတ်ပြတယ်။ ပြီး ... ဦးပဉ္စင်း မောင်မြင့်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတော့ ဦးပဉ္စင်းပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော့် မှာ မျက်နှာပူရသေးရဲ့။

“အေး ဒကာမလေးရေ ... မောင်ဒီနဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုရင်တော့ သတိ ထားနေ၊ ဒီကောင်က လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ခုတစ်လော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုလား ကြားမိတယ်၊ တော်ကြာ ... သမီးကို အကူအညီတောင်းနေဦးမယ်”

ဦးပဉ္စင်းမောင်မြင့်စကားအဆုံးမှာတော့ စွယ်တော်က ကျွန်တော့်ကို ဆတ်ခနဲလှမ်းကြည့်တယ်။

ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်လေးနဲ့ ...

“စွယ်တော် ... တကယ်အကူအညီတောင်းရင် ကျွန်တော့်ကို ကူညီမှာလား”

စွယ်တော်က မျက်စောင်းထိုးတယ်။ သူ့မျက်စောင်းလေးထဲမှာ အရင်လို စိတ်ဆိုးတဲ့အမူအရာတွေ မရှိတော့ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်မိတယ်။

အဲဒါဟာ ...

ဘုရားရဲ့အရိပ်အာဝါသအောက်မှာကြောင့်လို့ ပြောရင် ကျွန်တော် အပြစ်ထပ်ကျမလား မသိဘူးနော်။

..

(၁၄)

“မင်း ဘယ်လိုဆက်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ ဒီပါ”

“ဘာကိုလဲဟ”

ရူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နိုင်ကြီးက တင်သွားပုံနဲ့ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကို စွယ်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုဆက် လုပ်ရှားမလဲလို့ မေးနေတာကွ”

“ဟာ ... စဉ်းစားနေတုန်းပဲလေ၊ အတွေ့အကြုံမရှိတော့ ဘယ်က ဘယ်လို စလုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး”

စကားအဆုံးမှာတော့ နိုင်ကြီးက စဉ်းစားမိဟန်နဲ့ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဘက်က တစ်ကွက်တော့ သာနေတာမကွာ၊ ခင်

၁၂၀ ဇွန်

သက်ပိုင်ကို ကူညီနေတဲ့သူဟာ စွယ်တော်လို့ မင်း သိထားတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့
... စွယ်တော်ဘက်က မင်းကို အေးဇော်ကို ကူညီနေတဲ့လူလို့ မသိထားဘူး။”

“အဲဒီတော့”

ကျွန်တော် မသိမသာစကားထောက်ပေးလိုက်တော့ နိုင်ကြီးက ...

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ ခုဆို ... စွယ်တော် ပဟေဠိလေးတွေ
စိတ်ဝင်စားတတ်တာ မင်း သိနေပြီပဲဥစ္စာ၊ သူ့စိတ်ဝင်စားတဲ့ ပဟေဠိလေး
တွေ ဖန်တီးပြီး လိုက်ပေါ့ကွ”

နိုင်ကြီးစကားကိုတော့ ကျွန်တော် တကယ့်ကို စဉ်းစားသွားမိတယ်။

ဟုတ်တယ် ...။ စွယ်တော် ပဟေဠိလေးတွေ စိတ်ဝင်စားတာ
ကျွန်တော်သိနေပြီ။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော် လုပ်ရမှာက သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲကြီး မဟုတ်တော့
ဘူးထင်တာပဲ။

(၁၅)

“ဟင် ... ဒါက ဘာလဲ”

ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းလေးကိုကြည့်ပြီး စွယ်တော်က မေး
လာတယ်။

ကျွန်တော်က ...

“မွေးနေ့လက်ဆောင်လေ၊ ဟိုနေ့က စွယ်တော့်မွေးနေ့မှန်း သိပေ
မယ့် ဘာမှမပေးလိုက်ရဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ပေးတာ”

စွယ်တော်က ကျွန်တော်ပေးတဲ့ပစ္စည်းကို လက်ခံယူရင်း ...

“လက်ဆောင်က ဘာလဲ ... ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် စွယ်တော်ရဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ဆိုပေမယ့် ဒီဒိုင်ယာရီက

အိတ်လီက လာတာလေး ပြီးတော့ စွယ်တော့ကို ဒီဒိုင်ယာနီပေးတာကလည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်”

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် စွယ်တော် မျက်နှာပင့်လိုက်တယ်။

ပြီး ...

“ဒီပါကလည်း ပဟေဠိတွေ လုပ်နေပြန်ပြီ၊ ဘာလဲ ... ကျွန်မ ပဟေဠိတွေ စိတ်ဝင်စားတာ ဒီပါ သိနေလို့လား”

“ဟင့်အင်း ... မသိပါဘူး”

ခေါင်းခါရင်း ကျွန်တော် ညာပြီးဖြေလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ စွယ်တော် က သက်ပြင်းဖွဖျချပြီး ...

“အင်း ... ပဟေဠိဆိုလို့ ဒီရက်ပိုင်းမှာတောင် အဲဒီလို ပဟေဠိတွေ နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ကိစ္စတစ်ခုက ရှိလာသေးတယ်”

“ဟင် ... ဘာများလဲ”

“ဪ ... အဲဒါကတော့ တိုက်ဆိုင်တာပါ။ ကျွန်မကို ခင်သက်ပိုင် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အကူအညီတောင်းလာတယ်။ အဲဒါက သူ့ကောင်လေး ဘက်က ဂုဏ်လာတဲ့ပဟေဠိတွေကို ဖြေရှင်းပေးဖို့နဲ့ ပြန်ပြီး ဦးနှောက်စားဖို့ ပေါ့။ ကျွန်မကလည်း နဂိုကတည်းကမှ ပဟေဠိတွေကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူဆို တော့ ကူညီပေးလိုက်တယ်”

“အဲဒီတော့”

စကားထောက်ပေးလိုက်တော့ စွယ်တော်က ရယ်တယ်။ ပြီး ...

“ရယ်တော့ ရယ်ရတယ် ... သိလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်သက် ပိုင်ရဲ့ကောင်လေးဘက်မှာလည်း ကျွန်မလို ကူညီပေးနေတဲ့သူ ရှိတယ်လေ”

“ဟင် ... အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော် အလန့်တကြားပုံစံနဲ့ မေးလိုက်မိတယ်။ စွယ်တော်က ပြုံးစရာနဲ့ ပြန်ကြည့်ရင်း ...

“ပြောမယ်လေ ဒီပါရဲ့ ... အဲဒီလူကလည်း ခင်သက်ပိုင်တို့ကနေတစ် ဆင့် ကျွန်မနဲ့ သိချင်တယ်လို့ ပြောလာတယ်”

“ဗျာ”

ကျွန်တော့်ရဲ့အံ့သြမှုဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အရောင်ရင့်လာရတယ်။ နောက်ဆက်တွဲ ဆက်ပြောလာတဲ့ စွယ်တော်စကားအဆုံးမှာတော့ အံ့သြမှုတွေ ကြောင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဓာတ်လိုက်သွားသလိုပါပဲ။

“အဲဒီလူနဲ့ ကျွန်မနဲ့တောင် တွေ့ပြီးသွားပြီ ဒီပါရဲ့၊ သူ့နာမည်က ဇေယျာတဲ့ ... သိလား။ သူကလည်း ပဟေဠိတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်တဲ့ လေး ကျွန်မနဲ့တောင် ကစားပွဲလေးတစ်ပွဲ ဖြစ်သွားသေးတယ်”

“ဗျာ ... ဘယ် ... ဘယ်လို”

ကျွန်တော့်မေးသံအဆုံးမှာတော့ စွယ်တော်က သူ့လွယ်အိတ်ထဲက စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုထုတ်ပြီး စာမျက်နှာတစ်ခုကို လှန်ပြလိုက်ပါတယ်။

Love

(၁၆)

“ဟင်... ဒီပုံက ဘာသဘောလဲ ဒီပါ၊ စွယ်တော်က ဘာကိုဆိုလိုချင်လို့ ဒီပုံကို ပြတာလဲ”

လှန်ပြထားတဲ့ စာမျက်နှာကို ကျွန်တော် ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ နိုင်ကြီးတို့ကလည်း ကျွန်တော်နဲ့စွယ်တော် ဘာတွေဆက်ပြောဖြစ်ကြလဲဆိုတာ သိချင်နေကြပုံပဲ။

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချလိုက်ရင်း...

“တကယ်တော့... အေးဇော်က သူ့ကို ကူညီနေတဲ့သူဆိုပြီး ခေါ်သွားတဲ့လူဟာ ငါ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဖေယျာဆိုတဲ့ နောက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်”

“အာ... အေးဇော်က ဘာလုပ်တာလဲ”

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

နိုင်ကြီးက ဖြတ်မေးလာလို့ ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြရင်းနဲ့ ...

“အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူးလေကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီ ဇေယျာ ဆိုတဲ့ကောင်က တော်တော်အတင့်ရဲတာကွ၊ ပဟေဠိတွေ ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ကောင် ဆိုပြီး စွယ်တော်ကလည်း လိုက်လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ပြီလေ ... ဇေယျာက ဘာဆက်လုပ်လို့လဲ”

ကျွန်တော်က ပခုံးအရင်တွန့်ပြလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ...

“ဘ...လုပ်ရမှာလဲ ... အဲဒီကောင်က စွယ်တော်ကို ပရိသီး(စ်) လုပ် တော့တာပေါ့”

“ဟာ”

နိုင်ကြီးတို့နှစ်ကောင်စလုံး အံ့သြသွားကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စွယ်တော်ပြောပြခဲ့တာတွေကို ဒီကောင်တွေနဲ့ဆိုတော့ ပြန်ပြီးဖောက်သည်ချ နေတာပါ။

ခုလည်း ဆက်မေးမလာခင် ကျွန်တော်ကပဲ ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

“အဲဒီတော့ကွာ ... ချစ်တယ်လို့ပြောလာတဲ့ ဇေယျာကို စွယ်တော် က ခုနက ပုံလေး ဆွဲပြလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ... အဲဒီပုံမျိုးကို ဘောပင်မကြွ ဘဲနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ရေးပြနိုင်မလားလို့ မေးလိုက်တာ”

“ဟင်”

ငြိမ်းချမ်းက ကျွန်တော့်စာအုပ်ထဲမှာ နမူနာကူးဆွဲထားတဲ့ပုံလေးကို ပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။

ပြီး ... မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း ...

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွ၊ စက်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းနဲ့ စာလုံးလေးလုံးကို တစ်

ဆက်တည်း ရေးဖို့ဆိုတာ လွယ်ပါ့မလား။ နေစမ်းပါဦး ... စွယ်တော်က အဲဒီလို မေးလိုက်တော့ ဇေယျာဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်လိုပြန်ဖြေတဲ့လဲ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြလိုက်ရင်း ...

“မသိဘူးလေ၊ စွယ်တော်က သူမေးခဲ့တာကိုပဲ ပြောပြသွားတာ၊ ဟိုကောင် ဖြေနိုင်၊မဖြေနိုင်ဆိုတာကတော့ ငါလည်း မသိဘူး”

စကားအဆုံးမှာပဲ နိုင်ကြီးက ...

“အဲဒါကိုထားဦး ဒီပါ ... အခုချိန်မှာ မင်း ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ၊ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဇေယျာက မင်းနေရာမှာ ဝင်ပြီး ဟန်ဆောင်သလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ်ကွ ... ဒီအတိုင်းတော့ ငြိမ်ခံမနေနဲ့ကွာ၊ အေးဇော်ကို ကူညီပေးခဲ့တာ မင်းပဲဆိုပြီး စွယ်တော်ကို ရှင်းပြလိုက်ပါလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းပဲ ထပ်ခါပြလိုက်တယ်။

“အဲလိုကြီးတော့ မပြောချင်ပါဘူးကွာ၊ စိတ်ထဲမှာ မရဲဘူးကွ”

“ဒါဆိုလည်း ဘာဖြစ်လို့ လူစားထိုးပြီး ဇေယျာကို စွယ်တော်နဲ့ ပေးတွေ့လိုက်တာလဲလို့ အေးဇော်ကို ဒဲ့မေးလိုက်ကွာ၊ အဲဒါ မကောင်းဘူး လား”

“အဲဒါလည်း မကောင်းသေးဘူး”

ပြန်ပြောလိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နှစ်ကောင်စလုံး စိတ်ပျက် လက်ပျက်ပုံစံတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။

နိုင်ကြီးက ရှူသိုးသိုးပုံစံနဲ့ကြည့်လာပြီး ...

“ဒါဆိုလည်း မင်း ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ ဒီါ”

ကျွန်တော်က ပင့်သက်ကို ရှိုက်ရင်း ...

“ငါကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မလိမ်မညာချင်ပါဘူးကွာ၊ ခုလည်း စွယ်တော့်ကို ချစ်နေတဲ့အကြောင်းကို ရိုးရိုးလေးပြောပြချင်တာပဲ ရှိတယ်”

စကားအဆုံးမှာ နှစ်ကောင်စလုံး တွေဝေငြိမ်သက်သွားကြတယ်။

အတော်ကြာမှ နိုင်ကြီးက သက်ပြင်းကို လေးလေးပင်ပင်ချရင်း...

“ဒါဆိုလည်း ပြောပြလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ ဖေယျာကို စွယ်တော် မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းရဲ့အဖြေကို မင်းသိလား”

စာအုပ်ကို ပြန်လှန်ပြီး စက်ဝိုင်းထဲက Love ဆိုတဲ့ စာလုံးလေးကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်တယ်။

ပြီး ... ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“တကယ်တမ်း ဟိုကောင် မဖြေနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ အဲဒီအဖြေကို စွယ်တော့်ကို ငါ ပြောပြလိုက်မှာပါ”

“ဘယ်တော့လဲ”

“သူ တစ်ခုခုကို တကယ်ဆုံးဖြတ်ရမယ့်အချိန်ကျရင်ပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်စကားကို နှစ်ကောင်စလုံး စောဒက မတက်ကြတော့ပါဘူး။

ဟုတ်တယ်လေ ... စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခုကို ပဟောဦးတွေ ဝှက်နေစရာ မလိုဘူးလို့တော့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်စာ ထင်မိတာပဲ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ...

နောက်နေ့တွေမှာတော့ စွယ်တော်ရှိနိုင်မယ့်နေရာတချို့ကို ကျွန်တော် လိုက်ရှာမိတယ်။ ရှာတော့လည်း တွေ့တာပေါ့လို့ပဲ ပြောရမယ်။

ဒါပေမဲ့ ...

စွယ်တော့်ကိုတွေ့တော့ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ကင်တင်းတစ်ခုမှာ စကားပြောနေတာကို တွေ့လိုက်ရတာ။ စွယ်တော်နဲ့ တွဲထိုင်နေတဲ့လူကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် မျက်ခုံးပင့်မိသွားတယ်။ တကယ်လည်း အံ့သြသွားလို့ပါ။

အဲဒီလူက တစ်ခါတုန်းက ခင်သက်ပိုင်နဲ့အတူ တွဲတွေ့လိုက်ရတဲ့လူပဲ။ စဉ်းစားရင်းနဲ့ လိပ်ပတ်လည်လာတယ်။ ဒါဆို ... ဖေယျာဆိုတဲ့ အဲဒီကောင်ဟာ ခင်သက်ပိုင်ရဲ့အစ်ကိုပေါ့။ ပြီးတော့ ခင်သက်ပိုင်နဲ့အေးဇော်တို့ ပေါင်းပြီး

ကျွန်တော့်နေရာမှာ ဖေယျာကို ထိုးထည့်လိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်။

စဉ်းစားရင်းနဲ့ စိတ်ထဲမှာ အတော်မခံချိုမခံသာ ဖြစ်သွားရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ စွယ်တော်က ကင်တင်းထဲကနေ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်ပါတယ်။ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ ဟိုကောင်နဲ့ ထိုင်နေတာကို ဘာမှရှိုးတိုးရှန်းတန်း ဖြစ်နေပုံမရဘူး။

အနားရောက်သွားတော့ စွယ်တော်ကပဲ ...

“ဒီပါ ... ထိုင်လေ၊ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် ... ဒါက ဖေယျာတဲ့”

ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ဖေယျာမျက်နှာက ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတယ်။ ပြီး ... ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ ...

“စွယ်တော် ... ကိုယ် ပြန်လိုက်ဦးမယ် ... သိလား”

ပြောရင်းနဲ့ ဖေယျာ ထပြန်သွားလို့ ကျွန်တော်တောင် အတော် အံ့ဩသွားတယ်။

စွယ်တော်ကလည်း ဖေယျာပုံစံကြောင့် ...

“ဟယ် ... ကိုဖေယျာကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူး။

မိတ်ဆက်ပေးမှပဲ ထပြန်သွားတယ်”

ကျွန်တော်က စွယ်တော့်ကို ပန်းပင့်ပြလိုက်ရင်း ...

“အင်းနော် ... ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး။ ကျွန်တော်ကပဲ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ မကောင်းတဲ့ပုံစံ ပေါက်နေလို့လား”

စွယ်တော်က တဟင်းဟင်းရယ်တယ်။ ပြီးမှ ...

“ဒီပါ့ကို အရင်တစ်ခါပြောတဲ့ ဖေယျာဆိုတာ ... သူပေါ့”

“ဟုတ်လား ... ဒါနဲ့ စွယ်တော် သူ့ကိုမေးထားတဲ့ မေးခွန်းကိုရော

ဖြေနိုင်ပြီလား”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် စွယ်တော်က နှုတ်ခမ်းလေး အသာတွန့်တယ်။ ပြီးမှ ရှက်တက်တက်အမူအရာလေးနဲ့ ...

“မဖြေနိုင်သေးပါဘူး ဒီပါရယ် ... သူ့အပြောကတော့ မဖြေချင်သေးလို့ ဆိုလား”

“ဒါနဲ့ စွယ်တော်က အဲဒီအဖြေကို အရမ်းသိချင်နေလို့လား”

“ကိုယ်မေးထားတဲ့ မေးခွန်းဆိုတော့ သိချင်တာပေါ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ခပ်ငွေ့ငွေ့ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“သူက စွယ်တော့်ကို ပရိုပို(စ်) လုပ်ထားတာနော်၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ စွယ်တော်မေးထားတဲ့ ပဟေဠိနဲ့က ပတ်သက်နေလို့လား”

“ပတ်သက်တယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခုနက ပြောသလိုပေါ့၊ သိချင်ရုံသက်သက်ပါ။ ကိုဖေယျာကလည်း ပြောသွားသေးတယ်၊ အချစ်တစ်ခုမှာ ပဟေဠိတွေ လိုလားတဲ့”

“စွယ်တော်က ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်လဲ”

မေးလိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို စွယ်တော်က စိုက်ကြည့်လာတယ်။ သူ့အကြည့်မှာ တစ်ခုခုမျှော်ဝင်နေသလိုပဲ။ ပြီး ... ကျွန်တော် မှင်တက်သွားစေမယ့် စကားကိုလည်း ပြောလာသေးရဲ့။

“ဒါနဲ့ ဒီပါ ... ကျွန်မကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ဟာလည်း ပဟေဠိတွေ မပါဘူးမဟုတ်လား”

“စွယ်တော်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

စကားအဆုံးမှာ သူ့မျက်နှာလေးဟာ နီစွေးစွေးဖြစ်သွားတယ်။ ပြီး

...ရှက်ကီးရှက်ကန်းဟန်လေးနဲ့ ကြည့်လာပြီး...

“ဘယ်လိုမှ မထင်ပါဘူး... မေးကြည့်တာပါ”

သူ့မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် တစ်ခုခုကိုပြောသင့်ပြီလို့ ယူဆလိုက်တယ်။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို စာလုံးမပေါင်းဘဲ ရိုးရိုးလေး ပြောပြတော့မယ်ပေါ့။

အဲဒီလို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ စွယ်တော်က ထိုင်နေရာကနေ ထရပ်လိုက်တယ်။ ပြီး... သူပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် ပြောဖို့အားယူနေတဲ့ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ဟာလည်း ဆွံ့အသွားလေရဲ့။

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာလည်း အရင်တုန်းက အချစ်ဆိုတာကို အချစ်လို့ ပဲ ရိုးရိုးလေး သတ်မှတ်ထားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့... အဲဒီအချစ်ထဲမှာ ပဟေဠိ တွေ ရောယှက်လာတော့ အချစ်ဆိုတာကိုလည်း ပဟေဠိတစ်ခုလို့ပဲ ထင် တယ်လေ။ ကဲ... သွားပြီ ဒီပါ”

ပြောပြီး စွယ်တော် လှည့်ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ဘာလိုက်ပြော ရမှာလဲ။ စွယ်တော့်စိတ်ထဲမှာ အချစ်နဲ့ ပဟေဠိက ရောယှက်နေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်။

စဉ်းစားရင်းနဲ့ အဲဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အတော်လေး စွန့် စားရမယ်ဆိုတာကိုလည်း နားလည်လိုက်မိတယ်။

နောက်နှစ်ရက်စလုံး ကျွန်တော် စွယ်တော်နဲ့ မတွေ့ဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ တွေ့ရမှ ပြင်တော့မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်တက်က စီစဉ်စရာရှိတာကို စီစဉ်ပြီးပြီ။ ဒီတော့ တွေ့အောင်ရှာပြီး ပြောစရာရှိတာကို ပြောရတော့မယ်။ ပြီးတော့... ပေးစရာရှိတာကိုလည်း ပေးရတော့မယ်။

တစ်ရက်လုံး ကျောင်းထဲမှာ လိုက်ရှာခဲ့တာတောင် ညနေပိုင်းမှ စွယ်တော့်ကို တွေ့တယ်။ တွေ့တော့လည်း သူ့မျက်နှာလေးဟာ ညှိုးနေသလိုပဲ။ တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော်က...

“ကျွန်တော် စွယ်တော့်ကို ပြောစရာရှိလို့ လိုက်ရှာနေတာဗျ”

အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ စွယ်တော်က ခပ်နွမ်းနွမ်းပြုံးတယ်။ ဘေးက သူ့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သဘောပေါက်တယ်နဲ့ တူပါတယ်။ စကားပြောကြ

ဦးဆိုပြီး ထွက်သွားကြတယ်။

နှစ်ယောက်တည်းရှိနေတော့မှ ကျွန်တော်က ...

“စွယ်တော် ... ကျွန်တော်လေ စွယ်တော့်ကို ...”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ စွယ်တော်က လက်ကာပြလာတယ်။ ပြီး ...

မျက်လွှာလေးချသွားရင်း ...

“ကျွန်မ ဒီနေ့ပဲ ကိုဇေယျာကို အဖြေတစ်ခုပေးပြီး ပြန်လာတာ”

“ဗျာ”

ကျွန်တော် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။ ဆွံ့အ ကျိုးကြေ နေချိန်မှာပဲ စွယ်တော်က ...

“ဒီပါကို ကျွန်မ မေးဖူးပါတယ်။ ဒိုင်ယာရီပေးတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလား လို့လေ။ အဲဒီတုန်းက ဒီပါ ဘာမှမဖြေခဲ့ဘူး။ နောက်တော့ ကျွန်မ စဉ်းစားမိ တယ်။ အချစ်တစ်ခုမှာ ဘာပဟောဠိတွေမှ ပါစရာ မလိုတော့ဘူးတော့လေ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဆို့ကျပ်တင်းကျပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ဟာ ပဟောဠိတွေ စိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့ ကောင်မလေးမို့ အချစ် မှာလည်း ပဟောဠိတွေနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မယ်လို့ ထင်ထားတာ။ ခုတော့ ... သူ့အယူအဆကို ပြောင်းလဲလိုက်ပုံပဲ။ ပြီးတော့ ခုနက သူပြော တဲ့ စကားအတိုင်းဆိုရင် ဇေယျာ့ကိုပဲ ... သူ ... ။

ကျွန်တော် ဆက်မတွေးချင်တော့ဘူး။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ စိစဉ်လာခဲ့သမျှ အရာအားလုံး သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ဘာပြောစရာ ရှိတော့မှာလဲ။ ပင့်သက်ကိုပဲ မျှဉ်းနှိုက်လိုက် ရင်း ...

“ဆောရီးပဲ စွယ်တော်ရယ် ... ကျွန်တော်ကလေ စွယ်တော့်အနေ နဲ့ အချစ်ကိုလည်း ပဟောဠိလေးတွေနဲ့မှ ရင်ခုန်ချင်တာလို့ ထင်ထားမိတာ။ ခုတော့ အဲဒီပဟောဠိတွေကိုပဲ လက်ဆောင်ပေးခဲ့တော့မယ် ... ရော့ စွယ်တော်”

ပေးလိုက်တယ်။ ပါဆယ်ဘူးကလေးကို စွယ်တော် လှမ်းယူလိုက် တယ်။ အဲဒီပါဆယ်ဘူးထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ပဟောဠိတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် သူနဲ့ပတ်သက်သမျှ အားလုံးပဲ။

ဒါပေမဲ့ ...

အဲဒီပဟောဠိတွေကို သူ မဖြေရှင်းချင်တော့ဘူးဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိနေပြန်တယ်။ ပေးဖို့ရည်ရွယ်ထားတာမို့ လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့တာပါ။

ပြီးတော့ ... ပြန်သင့်ပြီဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်တော် သူ့ရှေ့က ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။

ဘာမှမစဉ်းစားချင်ရင် အဲဒီပါဆယ်ဘူးလေးကို အမှိုက်ခြင်းထဲ ပစ် ထည့်လိုက်ရုံလေးပေါ့။ ပြီး ... အဲဒီဘူးလေးထဲမှာ ဘာတွေပါလဲဆိုတာကိုလည်း သူ တစ်သက်လုံးမသိဘဲ နေသွားနိုင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီပါဆယ်ဘူးလေးထဲမှာ ...

(၁၉)

“ဘာမိတွလဲ စွယ်တော်ရဲ့ ဒီပါရဲ့လက်ဆောင်ဆိုတဲ့ ဘူးထဲမှာလည်း
သေ့တစ်ချောင်းနဲ့ စာတစ်စောင်ပဲ ပါပါလား”

ပါဆယ်ဘူးကလေးကို ဖွင့်ကြည့်အပြီးမှာ သန္တာက ပြောလာခြင်းဖြစ်
သည်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို ကေကေက စာရွက်ခေါက်လေးကို အသာဖွင့်
ကြည့်လိုက်၏။

စွယ်တော်...

ပယုဒ်လွှာကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ စွယ်တော်ကလေး ပေးစာ
တစ်စောင်ကို အစိုးကလေးက ပို့လိုက်ပါတယ်။ ချေးယူခဲ့တာဟာ သေ့
ကလေးနဲ့ သက်သေပြချက်အဖြစ်ပေးတဲ့ နာမည်ပေး သေ့တစ်ကောင်
တည်း။ စွယ်တော်ကလေး (TRY) ဆိုတဲ့ အလုံးလေး သုံးလုံးတည်းပါပဲ။

“ဟင်...ဘာတွေလဲဟ”

စာဖတ်အပြီးမှာ ကေကေက ညည်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စွယ်တော်က ထိုစာကို ဖုံးဖုံးဆတ်ဆတ် ယူဖတ်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

ဒီပါရဲလက်ဆောင်ဆိုတာထဲမှာ သဲလွန်စ ဘာတွေပါလဲ။

သော့တစ်ချောင်း။ ပြီးတော့... ပေးစာဆိုတဲ့စကားနဲ့ စာတိုက်ကြီး ဆိုတဲ့စကားလုံး။ နောက်ထပ် (TRY) ဆိုတာပဲ ပါသည်။

ပြီးတော့ ဒါတွေအားလုံးဟာ ပဟေဠိတစ်ခုဆိုတာလည်း သေချာနေပြီ။ အရာအားလုံးကို ဆက်စပ်စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ...

“စွယ်တော်... နင် ကိုယ့်ယူရဲရော ဇာတ်လမ်းက ပြတ်ခဲ့ပြီလား”

“အေး... သူ့ကို ငါ ငြင်းခဲ့တယ်လေ”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ စွယ်တော် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ထိုစာချိန်မှာပဲ သန္တာက

“ဒါဆိုရင် ဒီပါနဲ့ ပတ်သက်လို့ရော၊ ဒါတွေ နှင့်ကိုပေးတာက တကယ် ပေးစာတစ်စောင်လား”

စဉ်းစားနေရင်းမှာပင် စွယ်တော်စိတ်ထဲ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

ပြီး... ချက်ချင်းထရပ်လိုက်ရင်း...

“အေး... ဒါတွေဟာ သူ ငါ့ကို ပေးချင်တဲ့ ပေးစာတစ်စောင်ကို ရည်ညွှန်းထားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့... အဲဒီစာကို ဒီသော့နဲ့ဖွင့်ပြီး ငါ့ကိုယ်တိုင် သွားယူမှရမှာ”

“ဟေ... ဘယ်မှာ ယူရမှာလဲ”

ဒီတစ်ခါလည်း စွယ်တော်က တစ်ခွန်းပဲ ဖြေလိုက်သည်။

“စာတိုက်ကြီးမှာ”

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော သော့ကလေးနှင့် စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် (၄၂၁) ကို စွယ်တော် ဖွင့်လိုက်သည်။

ပြီး... အထဲမှာ ရှိနေသည့် စာအိတ်တစ်အိတ်ကိုလည်း ထုတ်ယူလိုက်၏။

ဘေးက သူငယ်ချင်းတွေကတော့ စွယ်တော်လုပ်ပုံကို အံ့သြဟန်များဖြင့်သာ ကြည့်နေကြ၏။ စွယ်တော်က စာအိတ်ကို ဖောက်ကာ အထဲမှ စာကို ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

စွယ်တော်...

စွယ်တော် ကြွနုတ်ချိန်မှာ ဖတ်မိလား၊ မဖတ်မိဘူးလား

တော့ မသိဘူး။ ပဟေဠိတွေကို မိတ်ဝါဒေးတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မေတ္တာ
ကို သလို ပေးလိုက်ရတာပါ။ နာရင်း ချစ်တယ် ချစ်တယ်။ ဘာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဟေ့၊ ဇာနည်၊ သင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖန်တီးထားတာပဲ။ ပဟေဠိပေးလို့ မပြော
ဖူးတဲ့ နာမည်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာပါ။

ဒါပေမဲ့ . . . မထင်မှတ်ထားတာတွေက ပြန်လာခဲ့တယ်။
ဘယ်သူ့ ကိစ္စတော့၊ နာမည်မပြောချင်တော့ပါဘူး။ ပဟေဠိတွေကို နာမည်
ပြောပြနိုင်တာ၊ ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်။ ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်။ ချစ်တယ်၊
ချစ်တယ်။ ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်။ ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်။ ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်။
နာမည်တကယ်ပဲ မဟုတ်ပါ။ လားလို့လေ။

ပြီးတော့ ... ဒိုင်ယာရီတစ်အုပ်လေး လက်ခံသင့်လို့ ပေးခဲ့တာက
ချစ်တယ် ကျွန်တော့်ကို ပေးခဲ့တယ်လို့။ ဒီ ကျွန်တော် ပြောမယ်။ ဒိုင်ယာရီ
(Diary) ဒီတကယ် "Darling, I always remem-
ber you" ဟဲ့။ ချစ်တယ်ကို နာမည်မပြောရမယ့်လို့ ပြောခဲ့တာပါ။
အီတလီ (ITALY) လို့ ပြောတာကလည်း "I Trust
And Love You" လို့ ဆိုလိုချင်တာပါ။ အဲဒါပေါ့နော်။ ချစ်တယ်
နာမည်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သဘောထားကို နားလည်ရမယ်။

နောက်ပြီး ချစ်တယ် မေယျာကို ပေးခဲ့ဖူးတဲ့ မေးခွန်းကို
လည်း ပြောပေးလိုက်ပါတယ်။ တကယ်တော့ LOVE ဆိုတဲ့စာလုံးကို
ခက်ခဲပြီးတော့ တစ်ခါတလေ နားလည်ရတာမျိုးပဲ။ သိပ်ခက်ခဲတဲ့ ကျွန်တော်
နာမည်ပြီးတော့တည်းက သိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ချစ်တယ်။

ဒီစာကို ချစ်တယ်က ဖတ်ကြည့်လျှင် မဟုတ်ဘဲ ချစ်တယ်။ တကယ်လို့
ဖတ်ဆိုပြီးတော့ နာမည်က တစ်ခါ သုံးပြုတာမျိုးရင်လည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ နာမည်
တွေကို ပဟေဠိတွေ ချစ်တယ်တဲ့ ချစ်တယ်နဲ့တူလောက် လက်ခံသင့်လို့ပဲ သဘော
ထားလိုက်ပါ။

ဒါ

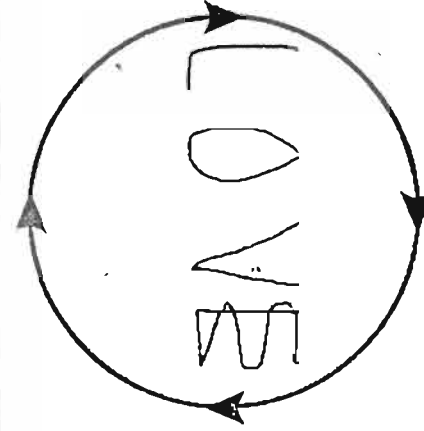
စာဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ချစ်တယ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုပဲ လိုက်လိုက်
မောမော ချလိုက်မိသည်။

ပြီး . . . စာအိတ်ထဲမှာရှိသေးသော စာရွက်ခေါက်ကလေးကိုလည်း
ယူကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟင်”

တွေ့လိုက်ရသည်က စက်ဝိုင်းထဲမှာ LOVE ဆိုသည့် စာလုံးကို
ဘောပင်မကြွဘဲ တစ်ဆက်တည်းရေးပုံအား လုပ်ပြထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ပိုင်တွေက ကြည့်နေမိချိန်မှာပဲ သန္တာက ...

“နင် ဘာဆက်လုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားထားလဲ စွယ်တော်”

ထိုခဏကတော့ တဒဂ်အတွင်းမှာပင် အဖြေရှာနိုင်လိုက်သော
ပဲဟေဠိတစ်ခုကဲ့သို့ စွယ်တော် ခပ်သွက်သွက်ဖြေလိုက်၏။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲဟ ... ဒါဟာ သူ့ရဲ့ပေးစာဆိုတော့ သူ့အတွက်
ပြန်စာကိုလည်း ဒီသော့နဲ့အတူ ပြန်ပေးရတော့မှာပေါ့”

ထိုသို့ပြောလိုက်သော စွယ်တော်မျက်နှာပေါ်မှာတော့ ကြည်နူးရိပ်
တွေနှင့်အတူ ရှက်ပြုံးလေးတစ်ခုကပါ ပျော်ဝင်ကပ်ငြိလျက် ... ။

အပြေးလိုက်လာတဲ့ နိုင်ကြီးက မေးတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

ကျွန်တော် ပြေးရင်း တစ်ခွန်းတည်း ပြန်ဖြေပစ်လိုက်တယ်။

“စာတိုက်ကြီးကို ... ဟေ့”

လို့ ... ။

(၂၁)

“ဗျာ ... စွယ်တော်က ဒီသော့လေးပဲ ပြန်ပေးလိုက်တယ် ... ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်အမေးကြောင့် စွယ်တော်သူငယ်ချင်း သန္တာက ပြုံးစရာနဲ့ ကြည့်လာပြီး ...

“အင်းလေ ... ဒီသော့က ရှင့်အတွက် သူ့ရဲ့ပြန်စာတဲ့ မယူဘူးလား၊ ဒါဆိုရင်လည်း ပြန်ယူသွားတော့မယ်”

“ဟာ ... ယူမှာပေါ့”

ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ အမြန်ယူလိုက်တယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာလည်း အပျော်တွေဟာ ကဆုန်ပေါက် ပြေးလွှားနေကြပြီ။

သော့ကလေးကိုယူပြီး ကျွန်တော် ပြေးထွက်လာတော့ နောက်ကနေ

(၂၂)

စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် (၄၂၁) ထဲမှာ ကျွန်တော် ထင်တဲ့အတိုင်း စာတစ်စောင် ရှိနေပါတယ်။ တုန်ယင်နေတဲ့လက်နဲ့ အဲဒီစာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်တော့ ...

ဒီပါ ...

ကျွန်ုပ်၏ (အိမ်ထဲက) စာဖြေကို သိခွင့်ထားပေးလား။

အဲဒီစာဖြေကို မပြောဘဲ ရှိနေတဲ့အတိုင်းပဲ နှိပ်နှိပ်ဖြေ ပြော

ကြည့်မယ်။ နှိပ်နှိပ်ဖြေ ရှိတာရှင် ခုနစ်နှစ်လေး

၁၁ / ၁၃ နိုဗင် ၁၃၇၅ ခုနှစ်

စွယ်စုံစာ

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

စာဖတ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြွတ်မိလိုက်တယ်။ ဘာလဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခဏပါပဲ။ သူ့ကို ကျွန်တော် (TRY) ဆိုတဲ့ စကားကို (၄၂၁) လို့ ဝှက်ခွဲသလို (၁၃၇၅ခုနှစ်) ဆိုတဲ့ ဂဏန်းတွေကို အဖြေရှာကြည့်လိုက်တော့ ...။

“ဟား”

မပြောမဆို ကျွန်တော် ထင်လိုက်မိတယ်။ ခုချိန်ထိ ဘာမှန်းမသိသေးတဲ့ နိုင်ကြီးက မျက်လုံးအပြုံးသားနဲ့ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

ကျွန်တော်က မှတ်ပုံတင်နံပါတ်ဆိုတဲ့ နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ...

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်ဆိုတာမှာ ဆယ်တစ်မျှင်းစောင်းက ‘သို့’ လို့ ဆိုလိုတာကွာ၊ ‘ဒပန’ ဆိုတာက ...”

“ဒေါပုံမြို့နယ်လား”

“စွီးထဲမှပဲ ... ဒပနဆိုတာ ငါ့နာမည် ဒီပါနိုင်လို့ ပြောတာကွာ၊ နောက်က ဂဏန်းကိုတော့ ငါ သူ့ကို (၄၂၁) ကို (TRY) လို့ ပဟေဠိဝှက်ခွဲသလို ဒီဇယားအတိုင်းသာ အဖြေရှာကြည့်လိုက်ကြဟေ့”

ပြောရင်းနဲ့ ကျွန်တော် စာအုပ်ထဲက စာရွက်တစ်ရွက်ကိုဖြုတ်ပြီး ပေးခဲ့လိုက်တယ်။ အဲဒီစာရွက်ပေါ်က ဇယားကတော့ အကွရာစာလုံးနဲ့ ဂဏန်းသင်္ချာတို့ ဆက်စပ်နေတဲ့ ဇယားကွက်လေးပါပဲ။

အင်း ... ပြောရဦးမယ်။ အဲဒီဇယားကွက်အတိုင်း တိုက်ကြည့်ရင် (၁၃၇၅ခုနှစ်) ဆိုတာ (I Love You) လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်ဆိုတာ သိမပြော

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ထွက်ပြီးလုံးချင်းဝတ္ထုများ

တော့တူးနော်။

ခုလည်း ကျွန်တော်ခြေလှမ်းတွေက ပေးစာအတွက် ပြန်စာတစ်စောင်
ပေးခဲ့တဲ့ ပဟေဠိမလေးဆီကိုပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဆုံရင် ဘယ်လိုပဟေဠိတွေ ထပ်တက်ကြမလဲ
ဆိုတာကိုတော့ မပြောပြတော့တူးနော်။

ခုတော့ ဒိုးပြီဗျို့...။

လေးစားစွာ

၁၃၇၃ ခုနှစ်၊ ထပ်တွဲလဆန်း ၆ ရက်

ည ၈ နာရီ ၄ မိနစ်

(စာကြည့် အက္ခရာနှင့် သင်္ချာဂဏန်း ကောက်ယူပုံဇယားကို ကျွန်တော်
ရေးသားခဲ့ဖူးသော "ချစ်သူမေ့တဲ့ ရည်းစားစာ" စာအုပ်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။)

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

- #၁ ချစ်သူမေ့တဲ့ ရည်းစားစာ (ဗွီဒီယို)
- #၂ ချစ်သူငှက်တဲ့ ခေတ်သစ်ဒေဋ်
- #၃ ချစ်သူပြောတဲ့ ရည်းစားစကား (ဗွီဒီယို)
- #၄ အဖျိုစင် (ဗွီဒီယို)
- #၅ ချစ်လို (ဗွီဒီယို)
- #၆ ဒိဗီမက်အက်ဆေး (ဗွီဒီယို)
- #၇ ဟန်းနီးမွန်း (ဗွီဒီယို)
- #၈ ဇူပါဆန်းဒေး
- #၉ ဖူးစာကွန်ရက် (ဗွီဒီယို)
- #၁၀ သူငယ်ချင်းဒိုင်ယာရီ
- #၁၁ ရိုးမြေကျသီအိုရီ
- #၁၂ ပန်သီးမက်ဆေချီ (ဗွီဒီယို)
- #၁၃ ကျောင်းစိမ်း (ဗွီဒီယို)
- #၁၄ ရာသက်ပန်ပရိုဂရမ် (ဗွီဒီယို)
- #၁၅ လေဒီစာအုပ်ကြီး (ဗွီဒီယို)
- #၁၆ ကြည်နူးရာ ကြေကွဲရာ
- #၁၇ အနန်းမဲ့ရန်
- #၁၈ အမည်ပေါက်သမီးရည်းစား
- #၁၉ အနန်းဝမ်း
- #၂၀ ကတ္တီပါထောင်ချောက်

ယခု - ပေးစာ ပြန်စာ